CIJENA 1·50 DIN. POŠTARINA U GOTOVU.

GOSPA LURDSKA I BERNARDICA — SLIKA OD KIRINA

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 2.

26926

NAŠA GOSPA LURDSKA

IZLAZI SVAKOG MJESECA JEDAMPUT

PRETPLATA 15 D. NA CIJELU GOD. (ZA INOZEMSTVO 30). POJEDINI BR. D. 1·50

UPRAVA „NAŠE GOSPE LURDSKE“, ZAGREB, TRG KRALJA TOMISLAVA BR. 21

Tkogod štuje Preblaženu Gospu Lurdsku, pretplatit će se za 1932. godinu na

„NAŠU GOSPU LURDSKU“

i poslati odmah pretplatu od 15 Din za cijelu godinu. Pravi Gospini štovatelji, koji rado primaju i čitaju ovaj njezin časopis, platit će svoju pretplatu što prije, kako bi „Naša Gospa Lurdska“ i ove godine mogla što bolje napredovati na veću slavu drage Gospe Lurdske.

KALENDAR 1932.

VELJAČA

P	1	Ignacije
U	2	*Svijećnica*
S	3	Blaž bisk. (Vlaho)
Č	4	Andrija Kors., Veron.
P	5	Agata
S	6	Doroteja
N	7	**Pedeset.,** Romualdo
P	8	Ivan Mat. (Slavin)
U	9	Apolonija
S	10	*Pepelnica,* Skolastika †
Č	11	Ukaz. Gospe Lur.
P	12	Eulalija †
S	13	Katarina †
N	14	**1. Čista,** Valentin b.
P	15	Faustin i Jov. m. †
U	16	Julijana †
S	17	Konstancija (Kvatre) †
Č	18	Simeon b., Bern. †
P	19	Konrad †
S	20	Eleuterij †
N	21	**2. Pačista,** Eleonora
P	22	Stol. sv. Petra †
U	23	Romana †
S	24	Prijestupni dan †
Č	25	Matija apostol †
P	26	Viktorin, Valpurga †
S	27	Aleksandar m. †
N	28	**3. Bezimena,** Leand.
P	29	Teofil, Roman †

JEDANAESTO HODOČAŠĆE U LURD

Stalni Odbor za lurdska hodočašća u Zagrebu vodi u godini 1932. **JEDANAESTO HODOČAŠĆE U LURD** u mjesecu kolovozu. Kako je već u posljednjem broju javljeno, hodočašće polazi iz Zagreba 9. kolovoza, tako da je na Veliku Gospu u Lurdu. Svake smo godine bili s hodočašćem u Lurdu taj dan, kadgod nije bilo kakve zapreke, zbog koje smo morali hodočašće voditi u drugo vrijeme. Potanji program ovoga puta jest ovaj:

9. kolovoza: poslije podne odlazak iz Zagreba, glavni kolodvor u 17.05 sati. Polazi se preko Trsta u Milano.

10. kolovoza: dolazak u Milano u 13.32. Tu se razgledava prekrasna milanska katedrala, glasovito groblje, grad i druge znamenitosti. Sve autokarima.

11. kolovoza: odlazak iz Milana u 8.05. Dolazi se preko Genue i Ventimilje u Nicu u 18.02;

12. kolovoza: razgledanje glasovitoga svjetskoga odmarališta Nice i njezinih znamenitosti, a poslije podne u 19.20 odlazak iz Nice preko Marsilje u Lurd, Gospino proštenište;

13. kolovoza: dolazak u Lurd u 9.43 sati;

13, 14, 15 i 16. kolovoza: boravak u Lurdu. Obavljanje zajedničkih pobožnosti u ova četiri dana. Razgledavanje grada, rodne kuće Bernardičine, lurdskih crkvi i spilje Gospine. Dobrovoljni izleti u Biaritz i okolicu Lurda;

16. kolovoza: u 18.58 sati odlazak iz Lurda preko Tuluze, Seta i Taraskona;

17. kolovoza: dolazak u Marsilju u 9.10. Cijeli dan razgledavanje toga grada, crkve „Naše Gospe Čuvarice“ i šetnja gradom;

18. kolovoza: odlazak iz Marsilje u 7.10 sati prema Ventimilji i Genui;

19. kolovoza: razgledavanje svjetski glasovitoga groblja u Genui, a poslije podne u 12.25 odlazak prema Milanu i Padovi;

20. kolovoza: pobožnosti na grobu sv. Antuna u Padovi, a onda odlazak u Veneciju. Razgledavanje Venecije, a u 19 sati odlazak prema Zagrebu;

21. kolovoza: dolazak u Zagreb, glavni kolodvor u 12.30 sati.

Cijena za putovanje t. j. stan, hranu od Zagreba do Zagreba, razgledavanje gradova autokarima iznosi Din 2.500.—.

Prijave prima i upute daje vodstvo za lurdska hodočašća, koje već više godina vodi naša hodočašća u Lurd.

STALNI ODBOR ZA LURDSKA HODOČAŠĆA,
Zagreb, Kaptol 29.
Vođa: Dr Pavao Lončar.

Izdaje Konzorcij jeronimskih časopisa. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova 1
Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1 — Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Maksimirska cesta br. 47

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 2.

GOSPA LURDSKA BRANI I ČUVA NAŠU VJERU

11. veljače bit će tomu već sedamdeset i četiri godine, što se Gospa Lurdska javila osamnaest puta djevojčici Bernardici. Pitajmo, zašto se javila i zašto odonda čini neprestano tolika čudesa i dijeli tolike milosti u Lurdu? Zato, jer je naša nebeska Majka. Zato se brine za nas i naš život svrhunaravni. Radi, kao što rade prave majke. Prava majka ne čeka, da je dijete pita, otkuda je, zašto je na svijetu. Ona ne čeka, da dijete samo svojim razumom otkrije, da imade Boga. Ona mu sama otkriva, da je ono njezino dijete. Ona mu govori o dobromu Bogu, koji ga je stvorio. Ona mu govori o Spasitelju, koji ga je otkupio. Tako raspršuje njegovu duševnu tamu i otkriva mu svijetlo vjere.

Prvomu čovjeku je to otkrivao sam Bog svojim objavama, zato jer nije imao majke, koja bi to činila. Isto je tako Bog otkrio ljudima po Isusu potpuno svijetlo vjere i raspršio tamu poganstva, nadopunio i očistio zamračeno vjersko mišljenje židovsko. Ali im je odmah osnovao kršćansku obitelj i dom, Crkvu, kojoj je postavio Mariju majkom i Njoj povjerio majčinsku brigu oko djece te obitelji. Od toga doba, kadgod je nastala pogibao za vjerski život kršćana i prijetila tmina krivovjerja javlja se Marija, brižna majka, da obrani i ohrabri djecu svoju.

Jedna od najvećih takvih pogibelji jest konac osamnaestoga i početak devetnaestoga vijeka. Neki nazovi-učenjaci počeli su nijekati, da postoji Bog. Govorili su, da je vjera u Boga samo za neuke ljude, da ih drže u poštenju i strahu. Krist je njima običan čovjek. Rekli su, da je danas Bog svršio svoju zadaću kod ljudi i sada ga više ne treba, kao što ne treba više radnika, kad svrši svoj posao.

U toj tami razuma i pogibiji za svrhunaravni život svoje djece javlja se Marija u Lurdu godine 1858. kao velika majka. Preko Nje se opet objavljuje Bog. Objavljuje se posebnim čudesnim djelima onima, kojima nije dosta upoznati Boga po divnim Njegovim djelima u svemiru. On se suprotstavio i nametnuo onima, koji su mislili, da su Ga skinuli s neba. To je i prava svrha čudesa uopće, pa i onih u Lurdu. Čudesima hoće Bog da dokaže, da On jest, da imade Providnost Božja, a nije im zadaća samo da se dobro čini ljudima.

I nekada je Krist prolazio Judejom i Galilejom praćen svojom svetom Majkom. Prolazio je doduše čineći dobro t. j. čudesa, ali mu je glavna svrha bila dokazati time, da je obećani Mesija, da je Sin Božji. Tako je eto i u Lurdu, gdje po zagovoru svoje Majke čini dobro, ozdravljuje od teških bolesti. Kad n. pr. ozdravi slijepca, hoće da slijepac i doista progleda, ali da progleda i nevjeru i vidi svijetlo vjere nesamo on, nego i svi oko njega i koji se za nj zanimaju.

Nekada je Krist govorio u Palestini: »Ako ne ćete vjerovati mojim riječima, vjerujte mojim djelima. Djela ova svjedoče za mene, da me je otac poslao.« Kad je uskrisio Lazara, reče apostolima: »Ja se veselim...« Jest, On se veselio i zato, jer je povratio život prijatelju Lazaru i time obradovao srca njegovih sestara Marte i Marije Magdalene. Veselio se i zato, jer je iskazao svoju dobrotu i milosrđe onima, koji su mu bili dragi. Ali glavni je razlog Njegovoga veselja bio, kako sam reče govoreći apostolima o smrti i uskrsnuću Lazarovu, »da vi vjerujete«. Čudesima dakle hoće Spasitelj da daje, budi i učvršćuje vjeru našu.

Tako je eto i u Lurdu. Ozdravljuje tijelo. Ali tim ozdravljenjem hoće da ozdravi tisuće i tisuće duša, koje su bolesne, mrtve i ne traže milost da se povrate na put spasenja po vjeri. Jedno je naime pravo čudo dovoljno, da razori čitavu zgradu nevjere, koju gradi bezvjerska znanost i unosi govorima i pismima u narod.

Lijep nam je primjer zato Gabrijel Gargam, koji je ozdravio u Lurdu godine 1904. U noći od 17. na 18. prosinca 1899. dogodio se strašan sudar vlakova kod Angulema. Sasvim su bila razmrskana poštanska kola, u kojima se vozio Gargam. Gargam je bio izbačen 18 metara daleko od tračnica. Ležao je u snijegu bez svijesti, izmrcvaren, ključna kost mu polomljena, sakat od kuka do stopala. Cijeli donji dio tijela mu je zamro, bio je ukočen i bez osjećaja. Nastupilo je sušenje mišica i gnojenje hrptenjače. Uzalud je nošen od bolnice do bolnice. On je bio bogalj i osušio se kao kostur. Hranu je mogao uzimati samo pomoću gumene cijevi. Liječnici su jednoglasno izjavljivali, da mu nema pomoći. Gotovo četiri godine lebdio je između života i smrti. Pobožna majka ga nagovara, da pođe u Lurd. S prijezirom je odbio taj prijedlog. On se nije ispovijedio već 15 godina. Do vjere nije držao ništa. Mnoga nagovaranja slomila su njegovu tvrdoglavost. Popustio je, ispovjedio se i pričestio, i 20. kolovoza 1904. godine donijeli ga u Lurd više mrtva nego živa.

Poslije podne iznijeli ga pred procesiju s presvetim oltarskim Sakramentom. Probljedio je, onesvijestio se, ohladnio. Mislili su, da je mrtav. Htjeli su ga odnijeti, ali je otvorio oči. Bio je žalostan, jer je mislio, da je procesija već prošla. Sam pripovijeda dalje: »U času, kad me svećenik prekrižio s presvetim Sakramentom, iznenada sam se uspravio i povikao: »Ja sam zdrav!« Poveli su ga u liječnički ured.

Dr Boissarie, predsjednik ureda za ustanovljenje bolesti i ozdravljenja u Lurdu, reče: »To je bio jedan od najganutljivijih prizora, koje sam

doživio. Nas 60 liječnika opkolilo je Gargama. Među njima mnogo stranaca profesora iz klinika, velik broj novinara, vjernika i nevjernika.« Svi su istraživali taj slučaj, ali Gargam je bio potpuno zdrav. Još i danas ide svake godine na čelu procesija u Lurdu, kad onamo dolazi francusko narodno hodočašće od 18. do 24. kolovoza.

Jest, ozdravljenje Gargamovo je pravo čudo. Dakle imade čudesa. Ona dokazuju, da imade Bog. Srušena je tvrdnja onih poluučenjaka, da postoji samo tvar, a da nema duha ni duše.

Imade čudesa, dakle imade Bog. Imade čudesa, dakle su istinite tajne naše svete vjere. Imade čudesa, dakle Bog se brine za nas. Imade čudesa samo u krilu katoličke vjere, dakle je istina, što uči ta vjera. Istinita je naša sveta vjera, dakle treba vjerovati sve katoličke vjerske istine, vršiti zapovijedi i služiti se njezinim sakramentima.

To nam dokazuju i govore čudesa. To nam govore lurdska čudesa. To nam govori Lurdska Gospa, jer se ta čudesa događaju po Njezinu zagovoru i u Njezinu svetištu u Lurdu. Tako eto Lurdska Gospa brani i čuva našu svetu vjeru.

Dr P. Lončar.

BLAGOSLOV I BLAGOSLOVINE

Mi se rado sjećamo nevinog djetinjstva svoga. Sjećamo se, kako nas je pratilo drago oko majčino, kudagod je stupila nesigurna noga naša. Nitko nas tako brižno nije čuvao, nitko tako nježno ljubio, nitko vjernije pratio.

I mi smo stupili u svijet. Pratile su nas dobre majčine želje — majčin blagoslov.

Blagoslov — dobre želje. U starom Zavjetu blagoslivljali su patrijarhe sinove svoje, moleći Boga, da udijele sinovima po željama otaca sve blago i dobročinstva svake ruke. Dobre želje, molba patrijarha, to je njihov blagoslov.

I Krist Gospodin blagoslivljao je iza i ovozemnog života svoga. Blagoslivljao je djecu, vino u Kani Galilejskoj, kruh na posljednjoj večeri i poslije uskrsnuća svoga. Kristov je blagoslov bio drukčiji no blagoslov patrijarha. On je bio nesamo u dobrim željama, već je ona posljedica blagoslova bila na Njegovu riječ postignuta. Takvu moć blagosiljati ostavio je Krist Gospodin sv. Crkvi i njezinim predstavnicima biskupima i svećenicima. Crkva prati i čuva djecu svoju kao najnježnija majka. Ona znade, da je svako dijete njezino njezin Zaručnik otkupio svojom presv. Krvlju. Ona želi, premda smo daleko od vječne domovine, premda tek putujemo k njoj, da nas sve sjeća na nju, sve do nje vodi. Odatle ona brižna nastojanja, da vjernicima pruži što više prigode, da se približe vječnoj domovini, odatle lijepi običaj, da vjernici dadu blagosloviti kuću, voće, žito i oganj i vodu, uopće sve predmete, koji ih sjećaju na dobročinstva Božja i kojima se u životu služe. Za blagoslov neke stvari zahtijeva se svećenik, znak sv. križa i sama stvar. Stvar, koja je blagoslovljena, zove se blagoslovina. To mogu biti najrazličitije stvari kao n. pr.: hrana, piće, oganj, voda, medaljice i dr. Sve se to blagoslivlja zato, da se vjernicima pruži što više blaga iz riznice Kristovih zasluga, koje je Crkva dobila na čuvanje. Kod uporabe blagoslovina dijeli Crkva to blago darežljivom rukom svima, koji su potrebni i koji za tim blagom oproštenja Gospodinova čeznu. Napose ovamo idu takve blagoslovine, koje su dugo za uporabu, kao n. pr. sv. voda. U ono sveto, mučeničko vrijeme, činili su stari kršćani pokoru godine za svoje grijehe, da im se oproste vremenite kazni. Danas dijeli sv. Crkva to oproštenje sa blagoslovinama i kod uporabe blagoslovina. Nije i ne smije biti blagoslivanje znak neke praznovjerne pobožnosti. Znak sv. Križa mora nas pratiti kroz cijeli život, pa ako nas blagoslovljene stvari sjećaju na naš spas, na križ kao na znak pobjede, ne ćemo nikad pobjede pridavati stvarima, nego sili Križa Kristova.

Nije blagosiljanje nekorisno, jer sv. Crkva dijeli ono, što je dobila u poklad, što može da dijeli ovlaštenjem osnivača svoga Isusa Krista.

Blagosiljanje mora imati veliku zadaću u našem životu. Ono nas mora sjećati na dobrog Spasitelja. Blagoslovljene stvari moraju nas sjećati, tko smo, kome pripadamo, kamo idemo. One nas sjećaju, da i mi hodamo u sjeni Križa Kristova, da moramo biti sveti. Blagoslovine nas sjećaju na brižnu majku, koja nas prati i dariva od kolijevke pa do groba. Uz sedam sv. sakramenata, sedam vrela milosti pruža nam sv. Crkva i ova sredstva, koja doduše ne proizvode milost kao sv. sakramenti, ali i na molitvu Crkve daje Gospodin Bog milost onima, koji je ponizno mole.

Koliki su na znak sv. Križa ozdravili na tijelu, koliki zadobili mir duše!

Blagoslovine moraju nas sjetiti, da smo kršćanski narod, sveti narod, Kristov narod.

Pružimo ruke, evo nam blaga, majka ga obilno pruža. Sve nam daje, da nas zadrži u svom spasonosnom krilu. Zato nemojmo odbiti, kada nas ona zove. Neka nas blagoslovi, nas i sve naše, i kuće i poljane, livade i šume, cvijeće i trnje, da blagoslov Božji bude ležao nad čitavom domovinom našom, nad cijelim narodom našim.

Pašiček Pavle.

Spomen iz Svete Zemlje svakoj hrvatskoj kući jest cvijet iz Jerusalima, koji je blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Marijine. Takav cvijet dobiva svatko na dar, tko daruje najmanje 10 dinara za hrvatski Gospin oltar u Jerusalimu.

URED ZA LIJEČNIČKE KONSTATACIJE U G. 1931.

Izvršeni rad Ureda za liječničke konstatacije u Lurdu bio je tokom prošle godine zanimljiv i plodan. Nekih dvadeset tisuća bolesnika došlo je u Lurd, da moli Nebesku Gospu za ozdravljenje od svojih bolesti. Gotovo su svi bili pregledani po našim drugovima liječnicima, koji su bili namijenjeni hodočašćima. Osim onih bolesnika, koji su bili predmetom izvanrednog olakšanja i ozdravljenja, koje je trebalo znanstveno liječnički dokazati u liječničkom uredu, bio je izvjestan broj i onih, čija je bolest pokazivala naročito značajno svoje obilježje. Ovi su služili samo stručnom istraživanju prisutnih liječnika u Uredu za konstatacije. Tako je naš odlični drug liječnik Dr Exaltier iz Liona mogao da izloži slučajeve dvaju bolesnika svoga hodočašća, koji su trpjeli na postepenom sušenju mišića u dvjema vrlo različnim vremenskim razmacima s obzirom na razvoj bolesti. On je s pravom pri tom istaknuo, kako se inače rijetko dešava na školskim klinikama naših velikih fakulteta, da bi obuka mogla spojiti dva slična slučaja ovako zakučastih bolesti. Lurdska je klinika neusporediva, jer broj bolesnika prelazi onaj broj, koji bi mogla da zamisli ikoja druga klinika; tamo je nauka o bolestima potpuno rasvijetljena; beskrajne različnosti u bolesti nemaju jednostranog postupanja; svako biće, koje trpi od čega mu drago, može nenadano ozdraviti, ako to volja Božja odredi; tamo božanski Tvorac, koji radi, nije ograničen na nikakvu struku; Njegovo je znanje beskrajno. U Lurdu susrećemo najrazličitije bolesnike s prerazličnim stupnjevima ovakve ili onakve bolesti.

Od bolesnika, koji su posjetili prošle godine čudesno lurdsko svetište, bilo ih je dvadeset i pet, kojima se znatno poboljšalo zdravstveno stanje i koji su ujedno bili pregledani po tada prisutnim liječnicima u Uredu za konstatacije.

Ovi su se spomenuti slučajevi pokazali najzanimljivijima našim drugovima liječnicima, koji su ih u sitnicama istražili i poslužili se radiografijom, kad je to bilo potrebno. Neka od ovih olakšanja priznat ćemo kao istinita ozdravljenja tijekom hodočašća tekuće godine 1932.

Opet smo pregledali sve bolesnike iz god. 1930. koji su bili proglašeni zdravima i za koje smo sastavili sedamdeset i sedam spisova.

Od ovoga broja otpada ih šezdeset i sedam među one, koji nemaju dovoljno dokaza o stanju bolesti prije ozdravljenja. U broju se ovih nalaze neki, na sreću dosta rijetki, kod kojih se opazila neka želja za prijevarom, ma da ne znamo koja im je bila namjera.

Priznali smo deset znamenitih čudesnih ozdravljenja, od kojih je ozdravljenje gospođe Pedron i gospođice Lidije Brosse od osobite važnosti.

1. Gospođica Magdalena Boutin iz Bouscat-a (Gironde) došla je s biskupskim hodočašćem iz Bordo-a i ozdravila 7. kolovoza 1929. od teške bolesti utrobe.

2. Gospođa Marija Bauduin iz Muvo-a (Nord) stigla je s hodočašćem iz Norda i ozdravila 29. augusta 1929. od bolesti vrata.

3. Gospođa Marta Pedron, rođena u Bled-u, iz Pariza je krenula s biskupskim hodočašćem i ozdravila 9. srpnja 1930. od potpune paralize unutrašnjih organa i od oboljenja jednoga dijela cerebrospinalnog živčanog sustava.

KIP MAJKE BOŽJE
u crkvi hrvatskog sela Frelihova u Moravskoj
Izradio kipar Jos. Kubiček
(Vidi članak na strani 28.)

4. Gospođica Germanija Gary iz Beziers-a (Herault) zaputila se s biskupskim hodočašćem iz Montpellier-a i ozdravila 7. augusta 1930. od obostrane sušice bubrega.

5. Gospođa Alina Humbert iz Rampont-a (Meuse) doputovala je s narodnim hodočašćem i ozdra-

vila 22. kolovoza 1930. od šećerne bolesti i kroničnog kamenca.

6. Gospođica Marija Jelena Didelot iz Wassy-a (Hile-Marne) stigla je s biskupskim hodočašćem iz Langres-a i ozdravila 1. rujna 1930. od upale trbušnice.

7. Gospođica Lucija Roisin iz Pariza ozdravila je 3. rujna 1930. od kronične bolesti utrobe.

8. Gospođa Antonija Sicre iz Cruzy-a (Herault) krenula je s listopadskim hodočašćem i ozdravila 10. listopada 1930. od obostrane upale bubrega i oslabljenja bubrežnih tetiva.

9. Gospođa udova Tudesk iz Bouziques-a (Herault) došla je s listopadskim hodočašćem i ozdravila 10. listopada 1930. od oboljenja hrptenjače.

10. Gospođica Lidija Brosse iz St. Raphael-a (Var) zaputila se s listopadskim hodočašćem i ozdravila 11. listopada 1930. od mnogostrukih čirova.

Sedam stotina osamdeset i devet liječnika upisalo se u liječničkom uredu za konstatacije. U godini 1930. bilo ih je devet stotina devedeset i osam. Da je veći broj liječnika prisustvovao u godini 1930. nego li u godini 1931. u liječničkom uredu za konstatacije, leži razlog u tome, što španjolski liječnici, koji inače svake godine dolaze u velikom broju u Lurd, nijesu u tolikom broju mogli da dođu prošle god. 1931. poradi teških političkih sukoba i trzavica u Španjolskoj. Osim toga nije mogao da dođe izvjestan broj francuskih i belgijskih liječnika poradi kolonijalne izložbe. No ipak je dovoljan broj visoko učenih profesora naših i stranih medicinskih fakulteta sudjelovao u našim naučnim raspravama i iznio svoj kritički sud u prilog čudesnih ozdravljenja.

Tako vidimo, da svake godine raste važnost Lurda. Pojave, koje se tamo zbivaju, sve većma svraćaju pažnju liječničkoga svijeta.

Ne možemo da dademo tome bolji dokaz od članka profesora Ch. Fiessingera, koji je štampan u listu »Figaro« 8. prosinca 1931.:

»Ne ismjehavajmo čudesa, kaže spomenuti Fisinger u tome članku. »O njihovoj se autentičnosti ne može nipošto sumnjati. Ona naprosto znači, da vjera u Boga ima veću djelatnost nego vjera u lijekove... I budući da je stvar očevidna, zašto da ne poraste ugled lurdskoga liječničkog ureda. On bi mogao još da osnuje jedan laboratorij analize krvi, pa bi nam tako možda otkrio čudne modifikacije...«

Profesor je Fiessinger, koji tako tumači moderno shvaćanje liječničkoga svijeta, daleko od profesora Pitres-a, koji u tome jednostavno pada u skepticizam. No Fiessinger je također vrlo daleko i od nas u pitanju, koje se tiče uzroka svih čudesa.

Ipak je prvi korak učinjen. Zasluga je liječničkoga ureda za konstatacije, da danas nema nijednoga liječnika koji bi ismijehavao i nijekao lurdska čudesa, a bavi se ozbiljno liječničkom znanošću.

Dr A. Vallet, *predsjednik ureda za liječničke konstatacije.*

Preveo: **N. Galović.**

BERNARDICA SUBIRU

Evo već nekoliko godina, što je gosp. Fernand Laudet jedan dio svoga vremena i svoga talenta posvetio ne baš pučkom životopisu svetaca, nego onome, što ću ja nazvati točnijim i ukočenijim nazivom, rasturivanju životopisa svetaca. Tomu su neprevarljivi dokaz okolnosti, da su »Pučka povijest Isusova«, »Sv. Terezija iz Lisieuxa«, »Učitelj učitelja«. postigli priznati glas i veliku nakladu.

Govoreći o Bernardici sa svojim običnim odlikama životopisca i životopisca svetaca gosp. Laudet je spojio unutarnje poznavanje ovoga pirenejskoga kraja, koji graniči s gaskonjskim krajem, a koji ga je tako sretno nadahnuo u njegovim svjetskim djelima. Osvojen lurdskim čudesima, začaran položajem Lurda, on je poduzeo da se pokaže više nego milostiv prema osrednjim djelima, koja su graditeljstvo i kiparstvo stavili jedno do drugoga na obalama Gave. Tako stoje jedno uz drugo: čari prirode i čudesa natprirodnoga. Ali ovo je samo neko izdizanje pojedinosti i može se primijeniti najviše na jednu ili dvije strane knjige. Autor se, ne odričući svojih običajnih odlika, savjesno držao u knjizi preporuke, koju je izrekla Bernardica na svojoj smrtnoj postelji: »Što se bude pisalo jednostavnije, bit će najbolje.«

Djevojčica, koja je 11. veljače godine 1858. išla da sakupi suhoga granja uzduž gorskog potoka, nije bila ni priprostoga duha, a još manje slaboumna, kako to vole da kažu zlobnici. Ona je bila djevojka uboga, neuka, zapriječena u svom naravnom razvitku, koliko oskudicom toliko i bolešću.

Upravo na taj dan i još 17 puta sve do 16. srpnja vidjela je ona u jednoj kamenitoj spilji ukazanje, koje je preobrazilo njezin sasvim obični značaj. Naivna je, a da donese papira, tinte i pero da »gospođa« može napisati svoja saopćenja, prilično neuka da pažljivo ponavlja, od straha da ne zaboravi ime »Bezgrešnog Začeća«, koje joj je bilo objavljeno 25. ožujka. Bila je ona s druge strane dosta odlučna da se vrati spilji uza sve prijateljske i upravne zabrane, dosta mudra da izigra zamke onih, koji su se nadali, da će je dovesti do protuslovlja, (a to zato da ne ustraje u iskrenosti).

Nekako u to doba jedan je žandarm psiholog ovako analizirao vjerske nazore lurdskih stanovnika: »Oni traže više da izbjegnu paklu nego da zasluže nebo«. Baš ih je radoznalost odvela da odmah vrebaju i prate Bernardičine pohode Masabjelskim pećinama.

Malo po malo uznemireni ushićenim izrazom djevojčice, nesvijesno dirnuti dodirom i blizinom nadnaravnoga Pirenejci nijesu oklijevali da dolaze na hiljade, u vrijeme, kad su saobraćajni putevi bili tegotni i sredstva prometna starinska. Kao što je to dokazao Laudet, to je veliko pritjecanje naroda privabilo prvi glas Lurdu, pritjecanje i živahnost u opreci s uzdržljivošću klera, koji je bio sasvim s nepravom optužen, da je spremio ukazanja iz fanatizma ili požude. Strogi župnik Pejramal, čiju je prekrasnu i nezaboravnu sliku orisao naš povjesničar, počeo je predbacivati

Bernardici »pokladni način ukazivanja« trudeći se, da je uplaši i da je zbuni.

Što se tiče predstavnika civilne vlasti, to nisu bili učenici Volterovi ni takmaci Dioklecijanovi, koje je stavila na pozornicu mašta Henrika Lasserra. Vrlo pravilni, katkad upravo iskreni vjernici, ti odani službenici drugoga carstva posmatrali su i nastojali prije svega, da održe izvanji red, a vjersku su manifestaciju razumijevali u okviru konkordata nedopuštenom, jer pritjecanje svjetine k Massabjelu pričinilo se njima nepravilnošću, koja im zadaje brige. Da se to prekine, zatvore pristup k spilji, nalože kemijsko pretraživanje vode iz izvora, a Bernardicu predaju liječničkom pretraživanju. Budući da su se ova sredstva pokazala nemoćna, jedan od njih smišljajući jedno moćno sredstvo, koje je onda bilo obična stvar, predloži, da se ona zatvori u zavod za umobolne. Ovo slijepo poduzeće sudari se sa žestokim otporom župnika Pejramala, koji je u tim zlim odlukama našao svoj put u Damask.

Međutim je biskup tarbeski Laurence osnovao komisiju, koja je skupila mnogo svjedočanstava i čekao četiri duge godine da zaključi o vrhunaravnom značaju viđenja. Počela se graditi crkva, koju je zapovjedila sama Gospa. Pomnogostručila se čudesa kod dotjecanja vode iz izvora i organizirala se hodočašća.

Bernardica je primljena u lurdsko sirotište, gdje su joj sestre, nazvane Neverske, povjerile sitne materijalne poslove. Njezinoj se jednostavnosti, nepristranosti i uzdržljivosti valjalo diviti. Ona se držala, koliko je najviše bilo moguće, izvan toga pokreta, koji je sve više rastao. Kad su je vodili da vidi u udubini pećine kip sačinjen prema njezinim napucima, ona se okrene plačući. Kasnije je nekome, koji joj je prilično nespretno opisivao krasote, koje se obnavljaju u tom blagoslovljenom kraju, živo odgovorila : »Što sam ja vidjela, mnogo je ljepše.«

Kako joj slabo zdravlje nije dopuštalo da postane karmelićanka ili trapistkinja, njezino unutarnje nagnuće je skloni da produži svoj boravak u lurdskom sirotištu na neodređeno vrijeme, gdje je bio njezin položaj prilično necijenjen. Bila je napola penzionerka, napola potčinjena pomoćnica, ali su joj sestre obilno iskazivale nježnu pažnju. Dosadna radoznalost hodočasnika učinila joj je nemogućim boravak u Lurdu. Mgr Torsude, biskup u Neveru, svjetuje Bernardici da uđe u novicijat sestara u gradu, gdje je on biskupovao. Ona je primila napokon koprenu pod imenom sestre Marije-Bernarde i ostala u kući matici sve do svoje smrti, koja je nadošla 16. travnja god. 1879.

Ona je u Lurdu primila izvanredne milosti : a u Neversu je postala sveticom ili barem blaženicom (14. lipnja g. 1925.). Došla je do savršenstva po kušnjama bolesti, koje su se dotle uvećale, da su joj onemogućile svaki daljnji posao, a osobito po moralnim patnjama, koje je nisu nimalo štedjele. Onako kao i sveta karmelićanka iz Lisieuxa, i ona poznaje onu neprijatnost da bude nepoznata te je zlostavljena od nastojnica s malo bistroga pogleda, koje su joj zadavale obilno muka pod izlikom duševnog izgrađivanja ili su je još upozoravale da pazi na napasti oholosti. Preseljenje u Nevers uistinu nije bilo dosta da odvrati posjetnike i istražitelje. Premda su je ova dodijavanja mučila, ipak su nastojnica novakinja i poglavarica nastojale da je ponize, da joj utuve poniznost, tolikoput izjavljujući pred svjedocima, da nije nego sluškinja, pa da se oslobađa svake dužnosti. Tolikoput su korile njezinu lijenost, kad ju

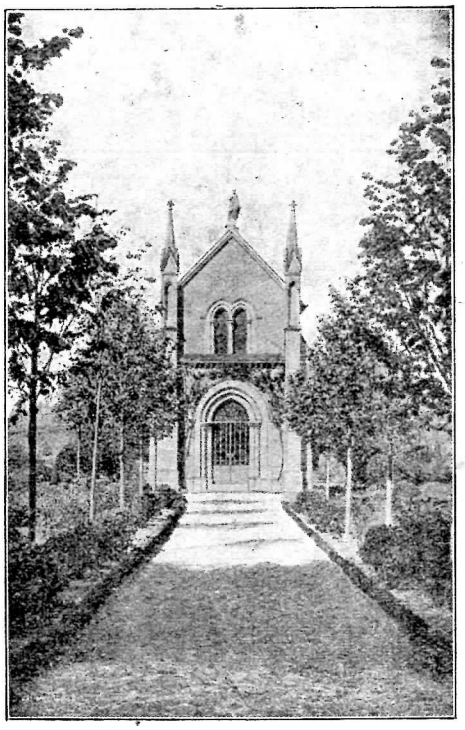

KAPELICA U NEVERU, U KOJOJ JE GROB BL. BERNARDICE

je bolest prikovala uz krevet. Kušnje ovakve vrsti, radi kojih se valja ražalostiti, ali ne treba se sablazniti, dokazuju samo slabost ljudskoga razumijevanja i susrećemo se često u životu izabranika. Primljene dragovoljno u duhu pokajanja i pokore, one su učinile malo po malo od duše Bernardičine i od djevojčice dobre volje odanu službenicu raspetoga Isusa. Gosp. L. Laudet dodao je na kraju svoga pripovijedanja ovu tvrdnju, koja je sama istina : »Ona je na oltarima, ne radi povlastica, što je 18 put vidjela nebesku Kraljicu, nego radi izvanrednih milosti primljenih svojim posredovanjem i što je prakticirala u herojičkom stupnju, u patnjama i poniznosti, kreposti, koje crkva časti u svojim svetima.«

Ivo Madjarić.

Cvijet iz Jerusalima, blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu.

OROŠENE IVANČICE

ZAVIJENA U CRNO.

Ivančica je klečala u zagrebačkom svetištu presv. Srca pred kipom Gospe Lurdske. Bila je zadubena u molitvu i u svoje misli, koje je izložila nebeskoj Majci. Sama nije vjerovala, što se to sve s njome dogodilo u posljednje vrijeme.

Od onoga časa, kad se pridigla nakon svoje teške bolesti, prošlo je tek šest mjeseci. Prema savjetu domaćega župnika pošla je za liječnika, povezala se s njime pred Božjim oltarom. On joj je bio uistinu vrlo dobar i dragi suprug tako, da se zamračeno obzorje njezinoga života ponovno razvedrilo. Nije joj manjkalo ništa. Imala je sve, što joj je srce poželjelo. Najviše se veselila tome, što joj je suprug tako iskreno pobožan čovjek. Ni s čime na svijetu ne bi zamijenila one časove prave sreće, kad je s njime klečala do oltara sa Spasiteljem u srcu. Njezina je sreća bila kratkotrajna. Kao da je grom iz vedra neba udario, i razorio u tren oka njezinu svu sreću. Nadošla su dva oružnika i odvedoše joj muža u zatvor u Zagreb. Pohrlila je za njim kao ranjena lavica, ali s njime nije smjela ni riječi prozboriti. Otišla je za njime u Zagreb, zamolila je jednoga advokata, da izvidi, što se to s njezinim mužem dogodilo, i da preuzme njegovu obranu. Advokat joj nakon dva dana saopćio:

»Stvar je prilično ozbiljna, no nemojte izgubiti nade. Vaš je suprug prolazeći s nekim seljakom malko preglasno tumačio svoje političke nazore. Znadete dobro, da je Austro-Ugarska anektirala Bosnu i Hercegovinu. S time nije zadovoljna kraljevina Srbija, i sada postoje napeti odnošaji između obiju država. O tome je gospodin suprug tumačio nekome seljaku, govorio užasno protiv države i navodno naglasio, kako se ta država imade jednom srušiti, a na njezinim ruševinama, da će nastati nova posvema narodna država. Domaći trgovac, Židov, to je čuo i prijavio ga žandarmeriji, pa sada eto jadnik sjedi u zatvoru. Ja se nadam, da će uspjeti cijelu stvar zabašuriti i njega doskora izbaviti. Vratite se samo mirno kući, a ja ću vas o svemu neprestano izvješćivati.«

Ona se vratila. U velikoj i teškoj boli posvema je otupila i sve joj se to pričinjalo u početku samo kao neki strašni san. Domaći župnik, veliki Hrvatina, nije mogao ništa drugo, nego li utješnim riječima primirivati Ivančicu. Okolišni seljaci su silno žalili svoga dobroga liječnika, ali pomoći nije mogao nitko. Svi su morali šutjeti, da još tkogod ne nastrada. Advokat je pisao nakon nekoliko dana, da će stvar krenuti na bolje, u koliko on zapaža. A nakon par dana eto brzojava, u kojem se javlja Ivančici, da je njezin suprug preminuo.

Na prvi mah nije mogla ni misliti, što se s njome zbiva. Ona mora u Zagreb, da otprati mrtvo tijelo svoga dragoga i dobroga supruga do vječnog počivališta. Njezinu žalost, bol i tugu ne bi mogao nitko opisati. Suze su joj na časove tekle, u velikom izobilju kao sitne kapljice jesenskih kiša, ona je prigušeno jecala, pa opet glasno gorko plakala, nijemo gledala preda se i ponovno zaplakala. Utješiti je nije mogao nitko. I kad se pričestila, i priprava i zahvala za presv. Tajnu bile su samo i jedino suze, pomiješane sa nekoliko prebolnih uzdaha. Pošla je k Isusovcima, da potraži onoga patra, koji je supruga na samrtnoj postelji ispovjedio, pričestio i pomazao sa svetim uljem. Pripovijedanje toga patra zapamtila je gotovo doslovno. Ta, njegove su riječi bile zadnji spomen na njezinoga muža. Otac joj isusovac kazivao:

»Tješite se, ožalošćena gospođo, jer ste u svojoj velikoj žalosti ipak dionicom velike utjehe, da je vaš suprug bio na tome svijetu jedna sveta duša. Liječnik, pa tako pobožan i tako duboko pobožan. Divan je to čovjek. Zbilja je sveto djelo velikoga biskupa Mahnića, koji je započeo kod nas s katoličkim pokretom. Vaš je suprug u Beču na sveučilištu bio članom katoličkoga društva »Hrvatske«. Mnogo možemo nade stavljati u bečku »Hrvatsku« i zagrebački »Domagoj«. Vaš je dobri suprug u zatvoru obolio. Tko bi znao, kako ga je napala upala pluća. Zatražio je svećenika, i ja sam bio pušten k njemu. Po njegovoj sam ga želji okrijepio posljednjim Otajstvima svete naše vjere i dugo sam uza nj s njime zajedno molio. Povjerio mi se do sitnica, pripovijedajući mi slabim šaptom svoju povijest, i ja sam vidio, da imadem pred sobom ugodnika Božjega. Zamolio me, da vam pišem prema njegovim riječima, a on se samo potpisao. Izvolite ovo pismo, a sad neznam, što bih vam drugo rekao, nego, umirite se, jer imate na nebu zagovornika, koji će vas od Gospodina voditi putevima nebeskim onamo k vječnome cilju, gdje ćete se za vazda sastati.«

Ivančica je slušala utješne riječi patra isusovca primala je melem utjehe za svoj razum, ali srce se ipak kidalo od teške boli, i oko je ipak neprestano suzilo... Otvorila je pismo pokojnoga muža i požudno čitala riječi zadnje njegove nježnosti i ljubavi: »Milo moje!

Vidim, kako Ti duša krvari od bola. Nemoj tako! Ja se predajem u svetu volju Božju, pa učini i Ti tako. Život je ovaj ionako samo priprava za smrt. Bog Te blagoslovio. Svemožni Ti pomogao, Propeti Te tješio, On, sama Ljubav bio Ti sve na svijetu. Ja ću iz drugoga svijeta gledati, kad će Stvoritelj preda Te staviti naše dijete, a Ti ga odma posveti Bogu, jer je ono i onako dar Božji. Osiguraj mu sretnu vječnost, i onda se zaputi u nebo, da uz Gospodina boravimo kroz vječnost... Tvoj Stanko.«

Ivančica je nekoliko puta pročitala to drago pismo, nekoliko puta je gorko zaplakala, poslušala je još nekoliko utješnih riječi dobroga isusovca, i onda je otišla do kipa Gospe Lurdske i tamo molila i plakala, pa opet molila i neprestano plakala. Kad bi mogao tkogod čuti, što je kroz suze šaptala presv. Djevici, primijetio bi, da su te suze uzdisale:

»Nebeska, premila Majko Marijo, moje prebolno srce govori: Isprosi mi milost, da se pokorim presv. Volji Sina Tvojega.« I prema Euharistijskom je Spasitelju uzdahnula:

»Bože, budi Volja Tvoja!...«

U ruci je imala kiticu bijelih ivančica, orošenih svojim vrelim suzama, stavila ih do kipa nebeske Majke i šapnula:

»Drago moje cvijeće, ostani ovdje, suzom orošeno, da cijelu noć pripovijedaš premiloj Majci nebeskoj o mojoj boli, ljubavi i predanju...«

Napisao **Dr Dragutin Hren.**

SLIKE PRVIH 7 POSTAJA KRIŽNOG PUTA U CRKVI HRVATSKOG SELA FRELIHOVA U MORAVSKOJ
Izradio kipar Jos. Kubiček

KRŠĆANSKA OBITELJ

ZLATNE RIJEČI ZA RODITELJE I ODGOJITELJE

Budi malen s malenima, t. j. uživi se posve u misli i osjećaje djece, koja su ti povjerena; veseli se, ako se ona vesele, njihova žalost neka bude i tvoja žalost. Budi prema svakom čovjeku, osobito prema djeci, ljubezan i prijatan, bilo da je dijete bogato ili siromašno, lijepo ili nakazno, pobožno ili puno zlih strasti.

Kao što magnet privlači željezo, tako i ljubav i prijaznost privlači srca djece. Djeca se moraju mnogo kupati u sunčanom svijetlu ljubavi. Roditeljska čista ljubav, koja izvire iz Boga, jest najjača moć na ovoj zemlji; ona ima zaista čudnovatu snagu popravlja i liječi boli tijela i duše.

Promisli, Bog mi šalje ovo dijete; moram mu biti otac, majka, učitelj, odgojitelj i vidljivi anđeo čuvar. Kad ovo dijete dođe nakon ovog života dragomu Bogu, reći će mu, da li sam se ispravno brinuo za njegov tjelesni i duševni život.

Budite djeci u svemu uzor. Svaku krepost, koju vi crtate lijepim riječima, traže djeca najprije na vama. Jao vama, ako vas nađu drugačijim, nego su vaše riječi.

Jedna jedincata sablazan, koju vi dajete svojim ponašanjem, prouzrokuje kod vaše djece više štete, nego li ste vi svojim riječima kroz mnogo godina dobra učinili. Vaš dobri primjer je živo posmatranje u odgoji. »Riječi pokreću, a primjeri vuku«. Nastojte kod odgoje djece uvijek više oko blagosti, jer je ona krepost, koja vlada srcima.

Znamo, da čelik, koji je mnogo jači od željeza, ima mnogo blažu narav. Blaženi krotki, jer će oni zemlju posjedovati. Svi će se predati njihovoj volji, i bit će kraljevi srdaca.

Znate samo onda istinski odgajati, kad ste sami odgojeni, i jedino je odgojen onaj, koji je odgojen prema Bogu.

Upravo bi svojski upozorio sve roditelje i odgojitelje na česte tlapnje, koje se događaju osobito danas, da čudorednost može postojati bez straha Božjega. Čudorednost bez religije, bez istinite spoznaje, ljubavi i straha Božjega jest kao kuća bez temelja ili drvo bez korijenja.

Promisli, da bez blagoslova odozgo nema uspjeha!

Roditelji, koji se dobro ne mole, ne mogu dobro odgajati ni svoje djece. Jer najotmjenije, najjače, najbolje što djeluje na dječju volju za njihovo istinito i unutarnje dobro, sve, što ih oslobađa grijeha i pokvarenosti, sve, što djecu čini novim stvorenjima, djecom Božjom, nadalje sve, što uistinu odgaja, ne dolazi od čovjeka, nije djelo prirode, nego milosti, dolazi dakle od Boga, našega Gospodina i Spasitelja, i može se i mora od njega izmoliti.

Ne zaboravite, roditelji i odgojitelji, da prava kršćanska odgoja može biti samo ondje, gdje pravi i živi kršćani uče i odgajaju, gdje su uzori vjere, duha i čestita života, za koji oni treba da odgoje sebi od Krista dane i u svetom krstu njemu posvećene mlade duše.

To je neoboriva istina, da bez Krista, bez njegova duha nema prave odgoje djece. Što se dublje dječje srce ukorijeni u Bogu i u vječnosti, to je bolje.

Pobožna molitva iz vjernih roditeljskih grudi lomi veoma često koru, koja leži na nepokornim dječjim srcima. Po čemu se obratio Augustin, veliki svetac? Tko je jačao na mučeničkoj smrti sedmero braće Makabejaca? Tko je učinio od sedam sinova sv. Felicite junake vjere? Odgoja, i to dobra i prava kršćanska odgoja, majčina pouka, majčina riječ i majčin primjer.

Upoznajte sami sebe i svoja srca sve više u svijetlu riječi Božje, tada ćete imati ključ za razumijevanje srdaca vaše djece. **Franjo Cvetan.**

NOVA CRKVA U FRELIHOVU,
hrvatskom selu u južnoj Moravskoj

SLIKAR

Bilo je jednom dvoje, ali jako ružne djece, koje je trebalo naslikati njihovoj bakici za rođendan. Roditelji ih dovedu k jednom znamenitom slikaru i upitaju ga, da li on može preuzeti posao. »Da,« reče kiselim izrazom lica, jer ga nije baš oduševljavalo da takve male neotesance ovjekovječi na platnu.

Sve bude ugovoreno i djeca su sjedila danomice kod slikara. Poslije četiri tjedna donese on sliku. Svi bijahu zadivljeni nad dragim i čistim izražajem lica. Nitko ipak nije mogao reći, da slike ne odgovaraju zbilji. »Ali odakle ste samo ovaj izražaj dočarali?« tako se pitalo slikara. »Ja nijesam morao ništa dočarati,« reče on, »ja sam samo izazvao taj izražaj iz djece.« Pričao sam im vesele pripovijesti, dok sam ih slikao i tražio sam, da mi i oni natrag pripovijedaju. Onda sam vidio sve milo i dobro, što je ležalo sakriveno u njihovoj duši, najednom osvjetljeno u njihovim licima i onda sam taj izražaj brzo prenio na platno. Ja nijesam ništa poljepšao, nego samo očevidno lijepo samo istakao. Zato smo mi slikari ovdje. Mi smo oni, koji uskrisujemo sakrivenu ljepotu!

Da, kad bi samo svaki čovjek našao takva uskrisitelja! Ali velim: tko ima strpljenja, može već takvu umjetnost naučiti. Dakle ne baš slikarstvo — ali uskrisivati sakriveno lijepo. Ako vas braća ili drugovi srde svojom ružnoćom, pomislite, da ih vi morate slikati i upotrijebiti njihovo vlastito lice. Zar ne biste vi u nekoliko tjedana mogli uslikati posve drugi izražaj sa podvostručenom vašom prijaznošću i dobrotom? Učite se promatrati ih kao slikar i vidjet ćete, da će već po odsjevu vašega dobroga postupka dobiti druge oči i posve drugu crtu oko usta. Kako bi to bilo lijepo, samo kad bi u tom nastojanju ostali.

Sretnih li roditelja od »ružnih«, koji bi se tako radovali nad lijepim slikama, koje ste vi slikali — slikane — ne sa uljenom bojom na platno, već sa umjetnošću srca na živa lica!

(Prevela **Marica Metzger** *iz: Jugendlehre-Föerster)*

IZABELA U ZALAGAONICI

U lijepu gradu Majlandu sjedila je jedne tihe večeri neka siromašna majka na prozoru. Pred njom je na stolčiću sjedila mala Izabela veselo se smijući i na rukama ljuljajući svoju lutku. Njene sjajne crne oči krijesile se kao zvjezdice, a u srcu joj još veće veselje. S mnogo brige i muke sašile su male ručice upravo umjetničko odijelce i sad je baš, crvenih lica od mara, namjestila svršeni šeširić lutki na glavu. Sad je mala Izabela promatrala svoju milu bebu kao silnu dragocjenost, te je ne bi ni za čitav svijet dala. Ta to je njena jedina igračka, jer joj je majčica vrlo, vrlo siromašna.

U siromašnu ovu sobicu gledale su s neba zvijezde tako milo i prijateljski, kao da bi htjele reći rasplakanoj ženi: „Ne kloni duhom, briši suze, ta Bog, koji daje da mi zvijezde ovako s neba svijetlimo, ne će ni tebe zaboraviti!"

Sad najednom ustane Izabela, skokne svojoj majčici i veselo reče: „Gledaj, kako je lijepa moja lutkica; daj mi sad komadić kruha, pa možemo poći spavati." Tad poče majka još jače plakati. Suza za suzom sklizala joj se niz blijedo lice, pa čvrsto prigne uza se malu Izabelu: „Moje siromašno dijete, nemam ti više što dati. Sve, što se dalo prodati, iznosila sam već, više nemamo gotovo ništa, a ne budemo li imali čime ni stana platiti, izbacit će nas iz sobice!"

Dijete žalosno sakrije svoju glavicu u majčino krilo, oči mu nijesu više sjale veselo i sretno kao malo prije, pa naskoro zaspi. Tiho i blijedo ležalo je tako, jer glad tako boli! A u snu su mu došli s neba anđeli i nešto mu tiho posve tiho u uho šaptali.

Drugi dan moglo se vidjeti mnogo siromašno obučenih ljudi, gdje idu prema velikoj zalagaoni, da ovdje ovu ili onu stvar prodaju ili založe, pa da kupe koru kruha, mlijeka ili krumpira. Strogim pogledom motrio je gospodin na šalteru (pokretni prozorčić) mnoštvo i procjenjivao robu. Otresito bi odbijao natrag ljude, što su se gurali: „Doći ćete svaki na red, samo po redu!" Tad najednom zamoli nježan glasić iz vreve: „Ah, dragi gospodine, ne bih li ja mogla unutra, već dugo, dugo čekam!"

Začuđen, čisto srdito zapita gospodin: „A što ćeš?" — „Založit ću, gospodine!" — A gospodin će sa blagajne: „Valjada bi nešto založila, pa bi za to kupila bombona?"

Dijete počne tiho plakati, blijedo mu lice pocrveni, pa će drhtavim glasom: „Ne, ne bih ja ništa prodala za šećer, nego bih za mamicu i za se nabavila kruha." Pak izvadi svoju milu lutkicu iz pregačice, pritisne je još jednom milo i čvrsto na svoje vlažno lice i pruži je čovjeku: „Ah, dajte mi barem franak!" molila je mala Izabela. Stroga čovjeka, koji je bio naučen samo zapovijedati, dirne to u srce i oči mu se orose, jer je mala u silnoj bijedi htjela dati svoju jedinu igračku, da majčica ne bi dalje gladovala. I ovaj prijateljski pogleda Izabelu, pogladi joj zaplakano lice te reče primirujući je: „Ne, drago dijete, ne ću ja tvoje lutkice, samo je zadrži i ostani uvijek tako dobra i vrijedna. A sad se požuri kući, pa mi dovedi svoju mamicu, a ja ću vam dati dosta kruha."

Pocikujući žurila se mala Izabela kući svojoj mamici, koja nije mogla pravo ni da razumije veselo brbljanje djeteta. No pošla je ipak za njom misleći, da se moralo nešto veselo dogoditi. Još je veće veselje nastalo u zalagaonici, kad je hrabro dijete stiglo sa svojom majkom te sa svih strana dobivalo bogate darove. Siromašna žena nije se za svog života još osjećala tako bogatom, a gospodin na šalteru otr'o joj i posljednju suzu obećavši, da će se unaprijed brinuti za nju i za njeno dijete.

Mala Izabela sva vesela ponese svoju lutku kući. Sretna majka sa srdačnošću uze svoje dijete na ruke, a drhtave su joj usne tiho šaptale: „Da, da, djeca su slična anđelima i njihovo je nebo!"

Franjo Jagić.

GOSPA DOBROG SAVJETA

VRHOVNI GLAVAR CRKVE.

Godine 1854. proglasio je sveti Otac Papa Pijo IX. nauk o bezgrješnom Začeću Bl. Djevice Marije. Taj se nauk nalazi u svetom Pismu i usmenoj Predaji svete Crkve katoličke. U Crkvi je taj nauk živio kroz sve vjekove kršćanstva kao čvrsta vjera katoličkoga puka. Što više, taj je nauk sačuvan i kod odijeljenih pravoslavnih kršćana, što se najbolje vidi po tome, da se i u njih slavi blagdan bezgrješnog Začeća Bl. Djevice Marije. U katoličkoj Crkvi ipak do Pija IX. nije taj nauk bio svečano proglašen kao dogma svete vjere. To je načinio baš Pijo IX. Veliki je taj papa bio zaokupljen mnogim i premnogim poslovima crkvene uprave, živio je u teškim vremenima, kad su mu buntovni Talijani spremali propast njegove države, ali on je u svojoj velikoj ljubavi spram neokaljane Djevice našao vremena, da prouči nauk o bezgrješnom Začeću i da udovolji prošnjama katolika iz cijeloga svijeta, pa da taj nauk sa Petrove stolice svečano proglasi. Sav je katolički svijet udario u zanosan pljesak tadanjem papi, koji je tako proslavio neokaljanu Djevicu. Od toga se časa diljem cijeloga katoličkoga svijeta ore pjesme zanosne divne vjere u bezgrješno Začeće nebeske Majke.

Poznato je, kako se u Lurdu Bezgrješna pretstavila svojoj odabranici bl. Bernardici. Kad ju je djevojka zamolila, da joj kaže svoje ime, nebeska je Djevica prekrstila ruke na grudima pogledala spram neba i odgovorila: »Ja sam Bezgrješno Začeće.« U ovim riječima nebeske Majke nalazi se ujedno najkrasnija potvrda papinstva. Papa je nasljednik sv. Petra apostola, namjesnik Kristov, vrhovni glavar svete Crkve i njezin nezabludivi učitelj. To je nauk naše svete vjere, koji smo primili od samoga Gospodina našega Isusa Krista. Taj se nauk i u vjerovanju i u načinu postupanja cijeloga krščanstva kroz sve dosadanje vjekove širio u Crkvi Kristovoj. O toj vjeri u papino vrhovno poglavarstvo i njegovu nezabludivost, kad naučaje štogod u stvarima vjere i ćudoređa, imademo dokaza u cijeloj nauci Istoka i Zapada. Isusove riječi: »Ti si Petar, i na toj ću stijeni sagraditi Crkvu svoju« cjelokupno je kršćanstvo smatralo kao riječi, kojima sam Božanski Osnivač svete Crkve, njezinu vrhovnu upravu predaje Petru i njegovim nasljednicima. Sasma jednako znače i druge Isusove riječi upravljene Petru: »Pasi jaganjce moje, pasi ovce moje«. Kršćanski Istok i Zapad ispovijeda tu vjeru na općim crkvenim saborima. Premda su prvi općeniti sabori bili održani na Istoku, predsjedao im je uvijek papinski poslanik. Na papu se svi obraćaju i pravovjerni i krivovjerci i biskupi i patrijarhe i carevi. O papi se čvrsto vjeruje, da je nezabludiv, kad kao učitelj cijele Crkve naučaje koji nauk u pogledu vjere ili ćudoređa, jer je on poput Petra, čijim je nasljednikom, čvrsta stijena, na kojoj je Crkva sagrađena. Crkvu ne će ni ne mogu prema Kristovim riječima vrata paklena nikada nadvladati, zato ni ne može papa u naučavanju vjerskih i ćudorednih istina zabluditi, jer bi tim časom vrata paklena nadvladala Crkvu. Iz pakla bi tmina potamnila svijetlo božanske istine, koju Crkva posjeduje. Zato su i naučali sveti Oci: »Gdje je Petar, ondje je i Crkva.« Divne su stoga riječi sv. Augustina: »Rim je progovorio, stvar je riješena.« Nezaboravan je poklik otaca sakupljenih na općem saboru u Efezu: »Na Leonova usta progovorio je Petar.«

Nauk o primatu, t. j. vrhovnoj poglavarskoj vlasti rimskoga biskupa kao i nauk o njegovoj učiteljskoj nezabludivosti nauk je od samoga Krista Gospodina proglašen i cijelom poviješću kršćanstva zajamčen. Baš u prošlom vijeku, kad su se mračne sile dizale protiv Crkve, htjele su potamniti sjaj papinstva. Uzalud im sva naprezanja. Puk je katolički ostao vjeran vrhovnome pastiru duša. I kad se iz Rima čulo svečano naučanje o Bezgrješnom Začeću, cijeli katolički svijet to najradosnije prihvati. Četiri godine nakon toga, javlja se u Lurdu nebeska Djevica, predstavlja se imenom Bezgrješno Začete, i tako Ona sama iz nebeskih visina svjedoči, kako je papa kao crkveni učitelj nezabludiv i kako je on sam vrhovni glavar svete Crkve. Možemo li i zamisliti jasnije, a ujedno i ljepše i milije svjedočanstvo našeg vjerovanja, nego li, kad nam u najnovije vrijeme sam Gospodin nešto iz neba poručuje po svojoj presvetoj Majci?

Lurdska ukazanja blagodat su za nas neprocjenjiva. Nebeska je Djevica stupila na ovu zemlju, Ona sama u Lurdu čini tolika čudesa, iskazuje bijednomu rodu ljudskomu tolika dobročinstva, a eto, među inim daje i tako sjajnu potvrdu papinstvu. Papa je nazivlje bez grijeha Začetom, i Ona se takvim imenom predstavi svojoj službenici i cijelom rodu ljudskomu.

Dr D. Hren.

PAPA PIJO XI.
U SVOJOJ RADNOJ SOBI

Na 12. veljače o. g. svečano će biti proslavljena deseta godišnjica papinog krunisanja.

LURDSKA ČUDESA

JEDNA POVIJEST.

Slijedeći događaj nije nikakva priča, nego činjenica, koja je zajamčeno istinita i sigurna.

Gđica Magdalena Delaitre, kćerka jednog pekara iz Truvila (Calvados), čudesno je u Lurdu ozdravila.

»Dakle, gospođice, Vi ste pošli u Lurd s nadom u ozdravljenje?«

»Da, ja sam se čvrsto nadala barem poboljšanju svoje bolesti.«

»I Vi ste dakle nenadano ozdravili?«

»Jest, već prvo jutro u piscini. I što je najčudnovatije, ja to nijesam odmah opazila. Da više ne trpim, bilo mi je jasno. No misao, da počnem hodati, nije mi došla na pamet. Tek poslije podne kod procesije s Presv. Sakramentom osjetila sam neku silu, koja me gonila, da ustanem, silu, koju nijesam mogla pojmiti. I ja joj se nijesam mogla oduprijeti i odoljeti joj. Skočila sam sa svoje ležaljke i počela sam hodati bez oklijevanja i bez ikakve poteškoće. A bilo je već više od šest mjeseci, što se nijesam maknula sa svog ležaja.«

»I Vi ste dakako odmah pošli u ured za konstatacije, zar ne?«

»Da, mislim. Osmorica liječnika su me potanko ispitali i konstatirali, da mojoj bolesti nema više traga. Neki protestantski liječnik nije se mogao uzdržati, a da ne zaključi: Nema sumnje, to je čudo.«

»A liječnik, što Vas je prije liječio, što on?«

»On! No, za njega mislim, da se dobrano rasrdio. Pošto mi je naime dao svjedodžbu, da moja (Potova) bolest nije izlječiva, sad posvud govori, da je ovo bila nervoza.«

Slušajući gđicu Delaitre pomišljamo, kako će biti uvijek pojedinih ljudi, koji radije iskopaju sebi oči, nego da vide i priznaju ruku Božju.

No sretna ozdravljenica nastavlja dalje:

»U Lurdu, u uredu za konstatacije, ne će da uvrste ozdravljenja od bolesti nervoze. (A imaju i tisuću puta pravo!)«

Ozdravljenje ove djevojke takva je zbiljnost i istina, da je ona postala u Parizu naročiti predmet proučavanja slavnoga dra Ecka.

Evo ovdje doslovce riječi tog znamenitog liječnika:

»Gđica Delaitre dolazi u Lurd ukočena od bolesti; u Lurdu se nenadano diže i hoda. Da li je to naravno? Ne držim se ovlaštenim o tom govoriti. Netko će se pozivati na utjecaj nepoznatih sila; i ja se eto slažem s tim neprijateljima Lurda. Ima, doista djelovanje nepoznatih sila, ima za one, koji imaju oči i ne će da vide i uši i ne će da čuju. Da, nepoznate su to sile za one, koji nijesu dosta ponizni da dopuste, da postoji iznad njih jedan princip davalac svake sile, koji može, kad se njemu svidi, preokrenuti zakone, koje je on postavio i promijeniti prirodne putove, da se bolje i jasnije očituje njegova moć, a nada sve njegova dobrota. Mi katolički liječnici poklanjamo se pred tim tajnim silama, jer smo sigurni, da one dolaze od milosrdnoga Boga, a posretstvom Njegove svete Majke, naše Gospe Lurdske.«

M. Paljug.

SNAŽAN OTPOR LITAVSKIH KATOLIKA

Već dulje vremena imadu neugodne dane katolici u Litvi. Otkako je Smetonina framasonska vlada u Litvi stvarno prekinula diplomatske odnošaje sa sv. Stolicom, stali su se litavski katolici (kojih imade preko sedam osmina) sve više buditi i okupljati u čvrste organizacije Katoličke Akcije. Komunističko-diktatorska vlada nanijela je Crkvi velike nepravde protjeravši preko granice papinskog nuncija Faidutti-a, a osobito time, što je raspustila sve omladinske i đačke organizacije Katoličke Akcije. No upravo članovi tih raspuštenih društava postali su vođe jakoga katoličkog otpora, koji je zahvatio gotovo svu zemlju.

Nedavno je u Kaunasu održano zborovanje središnjeg odbora Katoličke Akcije, na kojem je bilo nazočno preko stotinu izaslanika iz svih krajeva Litve. Bila im je prva briga, da se temeljito raspravi pitanje odgoja mladeži po načelima Crkve. Zaključili su, da se ima tiskati neograničeni broj knjiga, koje će se širiti u narod i omladinu, ne bi li se što više suzbio utjecaj bezvjerske komunističke akcije.

Litavski katolici shvaćajući dobro otrovni utjecaj, što ga zla štampa imade na javni i privatni život, stali su odlučno vraćati sve novine i časopise, koji pišu protiv Crkve katoličke. — Najbolju sliku te borbe protiv zle štampe pokazuje nam činjenica, da je u nekim župama, gdje je prije bilo 300 pretplatnika protukatoličke štampe, spao taj broj na 5, dok se naprotiv u tim istim mjestima nedavno raspačalo po hiljadu komada katoličkih listova.

Dakako da sve ovo vlast prijekim okom gleda i progoni ovaj razmah katoličke misli. Osobito su istaknutiji katolički vođe pod neprestanim nadzorom policije i detektiva, a i premetačine se dnevno provode. No uza sve zapreke katolici ipak ne sustaju. Na čelu čvrste organizacije Katoličke Akcije nalaze se odlični profesori, odvjetnici i liječnici, a među njima zauzimaju prvo mjesto dr Karvelis i prof. Dovydaitis. Ovaj potonji je u narodu i među đaštvom izvanredno obljubljen.

Kruna ovoga junačkoga otpora jest odluka, da se na prkos vladi, koja je na svoju ruku preuredila bogoslovsko-filozofski fakultet, osnuje posebno katoličko sveučilište. Litavski biskupi potvrdili su u tu svrhu izabrani odbor od pet sveučilišnih profesora sa profesorom Karvelisom na čelu. Ovaj zaključak naišao je na silno oduševljenje tako, te su neki svećenici za to ponudili sav svoj imetak, drugi su poklonili svoje knjižnice, a bilo je doprinosa, koji su dostizali i do 60.000 dinara.

Sve su to zaista lijepi dokazi duboke katoličke svijesti maloga litavskoga naroda i njegove otporne snage protiv svega onoga, što mu otimlje njegovo najveće blago: svetu katoličku vjeru.

J. Burić, *bogoslov.*

ŠIRITE „NAŠU GOSPU LURDSKU“!

MARIJIN PJESNIK

Sinovi dominikanskoga Reda uvijek su se isticali osobitom pobožnošću prema svojoj nebeskoj Majci Mariji. Tu djetinjsku ljubav baštinili su od svoga svetoga Oca Dominika, koji je po Marijinom zagovoru ustanovio svoj Red i koji je opet svojoj nebeskoj Zagovornici odvratio tu ljubav osnovavši Njezin divni psaltir, svetu krunicu, tu najdivniju molitvu vjernika. Zato su svi sinovi sv. Dominika osjećali i dužnost i potrebu, da što bolje časte svoju nebesku zaštitnicu, pa nije nikada ni jednoga bilo, koji se u tome nije isticao. Jedan između prvih Marijinih vitezova bio je svakako Albert Veliki, koji je baš ovih dana radi svoje svetosti, a i radi svoje pobožnosti prama Mariji, proglašen svetim. Već od prvih svojih dana Albert je usadio u svoje srce tu ljubav. Poznato je, kako je njezinim zagovorom stupio u njezin Red i kako mu je Marija svojim zagovorom isprosila neobično veliko znanje i tako mu dala mogućnost, da može ostati u Redu, koji je mnogo držao do znanosti. Albert nije nikada zaboravio tu majčinu brigu, pa je nastojao svakom prigodom da odvrati ljubav svojoj Majci. Upravo je dirljivo listati njegova djela, koja su prepuna najnježnijih osjećaja prema Mariji. »Toliko je ljubio Mariju« — veli neki pisac — »da nije mogao, a da je ne hvali.« Nastoji svaku prigodu iskoristiti pa mu je osobito milo, ako može da Joj iskaže pohvalu ili ako može da je kojom posebnom pjesmom hvali i slavi. Njegovi drugovi nam vele, da je uvijek svoj nauk svršavao sa pjesmom, kojom bi Mariji zahvalio na prosvijetljenju. Znao je, da je Ona prijestolje Mudrosti i da nam preko nje dolazi svaka milost, a naročito milost prosvijetljenja.

Ostavio nam je mnogo divnih pjesama, u kojima se očituje neobična nježnost njegova srca, koje gori prema Mariji. To njegovo srce moralo je biti ispunjeno svetom nježnosti i svetim žarom, koji je provaljivao u osjećaje ljubavi i pjevao Mariji pjesme pune zanosa. Njegova živa fantazija stvara osebujne i bogate slike, pa kiti s njima dragu Majku i stavlja vijence sinovske odanosti na njezinu glavu.

Pisao je mnogo o svim predmetima ljudskog znanja s velikim znanjem i spremom, ali je ipak najbolje obradio u svojim djelima raspravu o Mariji. Nastojao je da dade odgovor na sva ona pitanja, koja može da postavi sinovsko srce. Vidi se, da ga je taj predmet najviše zanimao, pa se čini, da mu je naročito na srcu stajalo sve ono, što se odnosi prema Mariji. Kadgod govori o njoj uvijek je nazivlje nekim časnim imenom, čak i u onim djelima, u kojima se ne radi o Mariji, nastoji bar spomenuti njezino slatko ime, pa ga stavlja na rubovima svojih ispisanih djela. Time nas hoće upozoriti, da je Marija najslađe ime, koje nikada dovoljno ne ćemo častiti i zazivati.

On sam bio je sav potresen, kad bi samo spomenuo onu, koja mu je duboko u srce bila usađena. Do suza bi se ganuo, kad bi samo razmišljao o ljepoti Kraljice Anđela. Pričaju nam njegovi drugovi, da je i jecao, kad je govorio o Mariji.

Običavao je da se zakloni u vrt samostana, da tu u samoći razmišlja i moli. Kada mu se činilo, da nikoga nema u blizini, pa da je sam ostao u tišini i povučenosti vrta, pustio bi oduška svojoj duši, pa bi glasno pjevao Marijine pjesme.

Marija je ispunjala zadovoljstvom svoga pjesnika, pružala mu obilje milosti, a duša Albertova gorjela je od ljubavi i provaljivala u potok suza. On bi osjetio blizinu Majke, jačinu njezine ljubavi i veličinu njezine privlačivosti. A ima li što ljepše, što nježnije od ljubavi majke prema sinu?

ALBERT VELIKI

Nije bez razloga, što su to vjerno Marijino dijete suvremenici nazivali Marijinim pjesnikom ili Marijinim pripovjedačem, hvaliteljem ili tajnikom Marijinim. Svakako je stalno, da nitko nije tako tijesno zašao u srce Marijino između njegovih savremenika kao on. Priznati poznavač povijesti katoličkog bogoslovlja Dr Grabmann veli, da nitko nije tako pisao o Mariji kao Albert Veliki. On uistinu zaslužuje da bude prozvan Marijinim Doktorom. Taj časni naslov on je zaslužio i svojom pobožnosti i svojim djelima o Mariji.

Dr H. Bošković.

PRAVA METODA

za uspješnu njegu ljepote temelji se na uporabi takvih pomoćnih sredstva, koja se proizvađaju iz sastavina medicinskog djelovanja, kao Fellerova Elsa-pomada za zaštitu lica i kože, te Elsa-pomada za porast kose (2 lončića bez daljnjih troškova 40 Don), Elsa-sapuni ljepote i zdravlja (5 komada franko 52 Din) od ljekarnika Eugen V. Feller, Stubica Donja, Centrala 196. Savska Banovina.

Tko ljubi i štuje nebesku Gospu, darovat će barem 10 dinara za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz Svete Zemlje.

CRKVENA GODINA

VELJAČA 1932.

P. 1. Ignacije, biskup antiohijski i mučenik.

U. 2. Svijećnica. Nezapovijedani blagdan. »Danas je Marija prikazala Dijete Isusa u hramu i Simeon, nadahnut Duhom Svetim, primio ga je na svoje ruke blagoslivljajući Gospodina.« — U crkvi se slavi prikazanje Isusovo i svijetlo očišćenje Marijino. Ona se podložila zakonu Mojsijevu, premda je bila prečista Djevica. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje), Marijinih Kongregacija, bratovština sv. Krunice, karmelskog škapulara i Družbe kršć. obitelji.

S. 3. Blaž, biskup i mučenik. — Potpuno oproštenje svim vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

Č. 4. Andrija Korz. Veronika. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Sakramenta.

P. 5. Agata, djev. i mučenica. — *Prvi petak.* Potpuno oproštenje Članovima bratovštine presv. Srca i presv. Sakramenta, Apostolstva molitve, III. Reda sv. Franje i svim vjernicima, koji uz obične uvjete razmišljaju o dobroti i ljubavi presv. Srca spram nas.

S. 6. Doroteja, Tito, biskup. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast neoskvrnjenoj Djevici u naknadu za sve uvrede, koje se Njoj nanose.

N. 7. Pedesetnica. Romualdo. — Prva nedjelja u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti vjernici kao i na prvi petak, ako nisu onda mogli obaviti duhovne uvjete za oproštenje potrebite. Danas još mogu dobiti potpuni oprost članovi bratovštine sv. Krunice uz njihove propisane uvjete. — Klanjanje presv. Otajstvu kroz tri zadnja pokladna dana.

P. 8. Ivan Matski.

U. 9. Ćiril Aleksandrijski, biskup i veliki crkveni učitelj.

Apolonija. — O ponoći prestaje pokladno vrijeme i počinje korizma.

S. 10. Pepelnica. Školastika, djevica. — Prvi dan korizme. »Spomeni se, čovječe, da si prah i u prah ćeš se pretvoriti.« S ovim riječima pepelji danas Crkva glavu svojim vjernicima. Od danas pa sve do proslave uskrsnuća dani su pokore i razmišljanja o pregorkoj muci Isusovoj. S današnjim danom počinje korizmeni post i nemrs. Zakon posta obvezuje sve katoličke vjernike od navršene 21. do započete 60. godine, u sve korizmene dane, osim nedjelja i zapovijedanih blagdana. Obveza posta dopušta samo jedan obrok do sitosti dnevno (o podne ili na večer). U jutro i na večer smije se nešto malo založiti. Ne preziri nikada post. Isus je postio četrdeset dana. Crkva je uvela post iz vrlo mudrih razloga. Ne možeš li postiti, a ti moli svoga župnika oprost od posta. Zakon nemrsa zabranjuje uživanje mesa i mesnih proizvoda od toplokrvnih životinja. Obvezuje sve vjernike od navršene 7. godine. U korizmi je nemrs na pepelnicu, kvaternu srijedu i na sve petke i subote. U nekim našim biskupijama postoji oprost od nemrsa u subote (osim velike subote). Na veliku subotu o podne prestaje i post i nemrs. — U korizmi nema kršćaninu katoliku mjesta ni na kakvim bučnim zabavama!

Č. 11. Ukazanje Gospe Lurdske. »Danas se slavna Kraljica neba ukazala na toj zemlji, danas je narodu svome donijela riječi spasenja i zalog mira.«

P. 12. Eulalija. Godišnjica krunisanja svetog Otca Pape Pija XI.

S. 13. Fuska i Mavra.

N. 14. Čista. *Valentin,* biskup.

P. 15. Faustin i Jovita. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

U. 16. Julijana.

S. 17. Konstancija. Kvaterna srijeda. Moli za svećenike!

Č. 18. Simeon, biskup, Bernardica, djev.

P. 19. Konrad. — Moli za svećenički podmladak! — Potpuno oproštenje član. III. Reda sv. Franje.

S. 20. Eleuterije.

N. 21. Pačista. *Eleonora.*

P. 22. Stolica sv. Petra u Antiohiji. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

U. 23. Petar Damijan.

S. 24. Prijestupni dan.

Č. 25. Matija, apostol. — Potpuno oproštenje članovima Družbe sv. Petra Klavera, ako uz obične uvjete mole za raširenje sv. vjere.

P. 26. Viktorin.

S. 27. Aleksandar.

N. 28. Bezimena, zadnja u mjesecu. — Potpuni oprost svim vjernicima, koji obavivši obične uvjere barem triput u tjednu mole zajednički krunicu Gospinu.

P. 29. Teofil i Roman.

HRVATSKO SELO U MORAVSKOJ

U Austriji i u Čehoslovačkoj ima čitavih hrvatskih sela, u kojima su se kroz dugu povijest još uvijek sačuvale glavne oznake hrvatskog jezika i hrvatskih narodnih običaja. U Južnoj Moravskoj postoji hrvatsko naselje Frelihov. Ima 310 kuća sa 1243 stanovnika rimokatoličke vjere. Prema narodnosti ima u tom naselju 75 posto Hrvata, 10 posto Čeha i 15 Nijemaca. Posljednji pak nisu rođeni Nijemci nego su većinom ponijemčeni Hrvati i Česi. Njemačka okolica i dugogodišnja njemačka škola skrivili su to odnarođenje.

Hrvati su došli u te krajeve oko 1583. godine. Smjestio ih je u te tada nenapučene krajeve gospodar Teuffenbach, kojemu je to zemljište pripadalo. Kako veli predaja, došlo je tada oko 16 hrvatskih porodica. Mnoga su se njihova imena održala do današnjega dana: Slavić, Vranešić, Kulesić, Sić, Kusmić, Babić i dr.

U novije vrijeme hrvatski elemenat izumire. Mladi ljudi ne znaju uopće hrvatski, jer pohađaju češku školu. Hrvatski jezik živi u crkvi, gdje se puk moli hrvatskim jezikom.

Crkva i župni ured spominju se i u godini 1510. Oko godine 1580. bio je Frelihov pust. Crkva je u tome mjestu posvećena sv. Kunhuti. Tek je godine 1836. povećana i preuređena, ali nažalost s malo ukusa.

Odavna je bila živa želja frelichovskih građana, da imaju što veću crkvu, da za vrijeme velikih blagdana ne mora polovica ljudi stajati izvan crkve i moliti se Bogu. Stoga je već godine 1880. župnik Kotouček osnovao organizaciju za izgradnju crkve. Do godine 1930. narastao je imutak tog društva do 160.000 Kč. Godine 1928. stupilo se izgradnji nove crkve. Gradnja skupa s unutrašnjim uređenjem stajala je 700.000 Kč. Donosimo na str. 23. sliku te crkve, a slike na str. 19. i 23. pokazuju, kako je ta crkva naše braće Hrvata u Čehoslovačkoj i iznutra urešena divnim umjetničkim djelima.

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

NOVAC, KRIZA, MIR I KNJIGA

Vremena, u kojima živimo, pritisla su sve narode velikom gospodarskom krizom. Gospodarske nevolje zavladale su po svem svijetu i što imaš da prodaš, moraš dati u bescjenje, a što treba da kupiš, moraš skupo platiti. Iz te velike razlike u cijenama došlo je do toga, da je u narodu nestalo novca. Kudgod se okreneš, nitko nema novaca, svatko jadikuje, kako nema novčanih sredstava ni za ono, što mu je najnužnije u životu. To zabrinjuje pojedince, poduzeća i države. Nitko nema onoliko novaca, koliko bi mu trebalo. Poduzeća, tvornice, banke propadaju, pojedincima dolazi imetak na bubanj, a broj onih, koji nemaju posla i zarade, sve više raste. Računa se, da na cijelome svijetu ima danas 70 milijuna ljudi bez posla. A od čega da živi onaj, tko ne može ništa da zaradi? Danas se ne zna, da li je gore onom, tko ništa nema, ili onom, tko ima imetka. Tko ništa nema, ne može ništa ni izgubiti, a tkogod ima imetka, mora neprestano živjeti u strahu, da će i to, što ima, izgubiti. Nikoga gotovo više nema, tko je bez dugova, a da je dužan tužan, kako to narod veli, vidimo danas više nego ikad. Kad nemam dosta ni za svagdanji život, kako da dugove plaćam? Tako sebe svaki pojedini dužnik pita, a to pitanje stavljaju i države. I države su jedne drugima silno mnogo dužne. Nema nijedne bez dugova. Sve više zaostaju s plaćanjem tih dugova, koji se prema tome sve većma gomilaju. Sve se to već tako užasno zaplelo, da se mnogi boje, da se ne bi i svjetski mir poremetio. Zato se 2. veljače sastaje u švicarskom gradu Ženevi svjetska konferencija za razoružanje, u koju cijeli svijet gleda s velikim nadama: jer ako se provede to, da se države više ne budu morale toliko naoružavati, to jest, ako se sve države slože, da će složno čuvati svjetski mir, nastat će u cijelom svijetu veliko olakšanje, zavladat će veće međusobno pouzdanje, a to bi se onda brzo opazilo i u pogledu novca, jer bi i tu sadašnja užasna nestašica popustila.

To je eto razlog, zašto su naši biskupi odredili, da se sada svi molimo za mir i za uspjeh ove svjetske konferencije za razoružanje. Te molitve naše neka pomognu, da popuste sadašnje nevolje, da prestane opća gospodarska kriza i da se učvrsti svjetski mir. Tko se ne moli, taj neka se boljemu ne nada. Da se čovječanstvo više moli Bogu, ne bi do velikoga zla ni došlo. Izvor sviju zala i nevolja je u tom, što su se ljudi odvratili od Boga, što su se mjesto Bogu stali klanjati zlatnom teletu. Zavladalo je gramzenje za novcem, za uživanjem, za materijalnim dobrima, a za duhovna i vječna dobra malo je koga briga. I eto, do čega smo došli. Zar može ikoga biti, tko to još ne vidi?

Sada više nego ikad može se svatko uvjeriti, što čovječanstvu već i na ovom svijetu vrijedi vjera. Kad bi kršćanski duh više vladao među ljudima, ne bi nas bile stigle ovolike nevolje. Treba se dakle više priljubiti svetoj vjeri. Treba još više nastojati, da u hrvatskom narodu ojača odanost prema katoličkoj Crkvi. To je najsigurniji i najstalniji lijek proti svim velikim nevoljama, od kojih boluje čovječanstvo.

Za jačanje i širenje tog vjerskog duha najbolje služi dobro, katoličko štivo. Tko čita katoličke knjige i časopise, taj postaje sve odaniji vjeri i Crkvi, a tko ne čita katoličkih knjiga i časopisa, taj će prije ili poslije podleći protuvjerskom utjecaju: najprije postaje nemaran u vjeri, zatim ohladni prema njoj, a onda više nije daleko ni sve ono drugo, što stiže one, koji misle, da se može i bez vjere biti. Tko ne mari za katoličko štivo, taj neka bude siguran, da ga to zlo jedamput čeka, jer ono vreba sa svih strana i samo čeka zgodan čas, da ščepa svoju žrtvu.

Na to neka misle osobito oni, koji danas u ovoj krizi i nestašici novaca misle, da mogu ostati bez knjiga i drugoga dobroga štiva. Ljuto se varaju, ako misle, da će time, što možda ne će ove godine kupiti jeronimske knjige ili se pretplatiti na koji katolički časopis, nešto prištediti. Za takvu štednju vrijedi ona narodna poslovica: tko žali klinac, izgubi potkovu. Jest, tko žali nekoliko dinara dati za dobro štivo, taj će biti na stostrukom gubitku ondje, gdje se najmanje nada: u svom duševnom životu.

Što je tijelu kruh, to je duši dobro štivo. Ne brinite se samo, kako ćete tijelo nahraniti, nego se jednakom brigom starajte za hranu duše svoje. Istina, teško je smoći koji dinar, koji treba dati za koju knjigu ili za pretplatu na ovaj ili onaj katolički časopis. No smogne se. Ako ne danas, bit će sutra. Ako ne sutra, bit će prekosutra. Tko traži, nađe. Tko se brine, ne će mu biti posve uzalud. Ne bude danas uspjeha, ne bude sutra, ne bude mjesec dana, ali ustrajnost ipak probije. Ne valja samo klonuti i u toj klonulosti odnemariti ono, što nam je najpotrebnije: a to je dobra knjiga. Nju čuvajmo kao koricu hljeba. Doklegod kruha ima, ne dajmo sebi otrgnuti dobro, katoličko štivo. U tom je spas naš i budućnost naša.

Treba dapače reći to, da je danas u ova zla vremena dobro štivo još i kudikamo potrebnije nego li u dobra vremena. Zla vremena nose mnogo veće kušnje, pa tu treba i jače snage, da se odupremo i da se ne damo svladati A tu nam je opet najbolja pomoć u dobrome štivu, koje ne će dati, da nas zle upute, što ih šire neprijatelji kršćanstva danas više nego ikad, svedu na stramputicu. Danas bi trebalo, da smo dobrim štivom oboružani većma nego li inače. Tko je prije kupio samo kalendar „Danicu", taj bi morao danas uz nju čitati još bar jednu drugu knjigu. A tko je prije imao i čitao redovne četiri jeronimske knjige, taj bi danas trebao da čita i izvanredne. A nipošto da pusti iz ruke ono, što je dosad primao i čitao. Tko se toga ne drži, tko u tom propusti, taj će klonuti i ondje, gdje sigurno ne bi htio: u odanosti prema vjeri, koja je jedini spas čovječanstva.

Sada je još čas, da dobru knjigu primimo pod svoj krov. Otvorimo joj vrata i srce svoje, pružimo ruke za njom i vjerujte, da će vam svaka teškoća uz nju biti lakša. Ući će u vašu kuću i u vašu dušu s dobrim štivom vjera u bolja vremena, i već ta vjera bit će vam potporanj kroz ove današnje nepogode, koje nas biju.

PRIMAJTE I ČITAJTE DOBRU KNJIGU, DA VAM BOLJE BUDE NA SVIJETU, NEGO ŠTO JE DANAS!

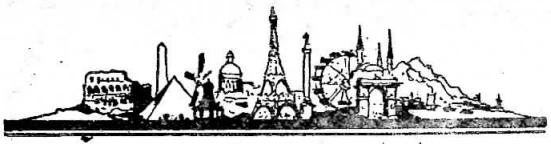

ŠIROM SVIJETA

Misa u Lurdskoj Špilji za svjetski mir. Dobro je poznato, koliko katolička crkva i njezini poglavari nastoje oko mira na svijetu. To nastojanje baštinjeno je od najprvih vremena. Benedikt XV., koji je bio papa za vrijeme rata, osobito se u toj misiji istakao i zato je nazvan papom mira. Na početku je ove godine lurdski biskup Mons. Gerbier odslužio svečanu misu u Lurdskoj Špilji za svjetski mir. Ujedno je naredio, da svake prve subote u mjesecu u Lurdu svetu misu služi jedan biskup za mir, i da se na nju pozovu izaslanici sviju država u Lurdu. Svoju osnovu je popratio krasnim govorom za mir ističući, kako čitav svijet čezne za mirom, a ne polaže se dovoljno pažnje na najuspješnije oruđe za to: na molitvu. Moraju se upotrijebiti i sva ostala sredstva, ali tek molitvom dade se postići najglavniji uspjeh, a to je kraljevstvo mira u dušama. Zbilja je divna ideja lurdskog biskupa, da se u Lurdskoj Špilji, kojoj svi narodi dolaze pod okrilje Majke Božje slaveći Boga u Euharistiji, Božanskom središtu jedinstva, moli Bogu za mir.

Umrla hrvatska katolička spisateljica časna sestra. U Zagrebu je 23. siječnja umrla jedna skromna, mlada časna sestra redovnica sv. Vinka, koja je bila jedna od najboljih hrvatskih katoličkih spisateljica. Zvala se s. Bernardina Horvat. Napisala je cijeli niz gluma za prikazivanje na katoličkim pozornicama, a pisala je i pripovijesti i pjesme. Najveći uspjeh postigle su njezine glume „Blagoslov ljeta" i „Mali vrtec ograjen", što ih je napisala prema hrvatskim narodnim pobožnim pjesmama. Te dvije glume prikazivane su u kolovozu 1930. u kazalištu u Zagrebu, a u prosincu 1931. u kazalištu u Pragu. Sve, što je ta mlada katolička spisateljica napisala, odiše velikim žarom ljubavi prema Bogu i dubokim pjesničkim osjećajem. Sva hrvatska katolička javnost duboko je dirnuta smrću ove pjesnikinje, koja se u 33. godini života preselila u vječnost. Rodila se 29. listopada 1899. u Zenici u Bosni. Sahranjena je 25. siječnja na zagrebačkom groblju Mirogoju. Pokoj vječni, daruj joj, Gospodine!

Desetgodišnjica katoličkoga sveučilišta u Milanu proslavljena je 12. siječnja. To je sveučilište osnovao Papa Benedikt XI., a najviše je na tome radio sadanji Sv. Otac Papa kao ondašnji milanski kardinal Ratti. Sveučilište ima naziv Katoličko Sveučilište Srca Isusova.

Kongres poljskih katoličkih književnika održan je 16. i 17. siječnja u poljskom glavnom gradu Varšavi. Na tom su kongresu poljski katolički pisci i novinari stvorili svoju organizaciju. Kongresu su prisustvovala i četiri biskupa, a cijeli je kongres bio pod pokroviteljstvom varšavskoga nadbiskupa kardinala Krakovskoga, koji je i sam na početku kongresa održao govor o važnosti katoličkih književnika za Crkvu i kršćansku kulturu. Na kongresu su bili zastupani i češki i slovački katolički književnici, a Kolo Hrvatskih Književnika iz Zagreba poslalo je braći poljskim katoličkim piscima pozdravni brzojav.

Nadbiskup na čelu Francuske Akademije. Francuska Akademija u Parizu je najviša i najčasnija francuska naučna ustanova. Za njena ravnatelja izabran je sada nadbiskup Bodrijar (Baudrillart), rektor katoličkog sveučilišta u Parizu.

ŠIRENJE VJERE

Društvo za širenje vjere glavna je središnjica svega misijskoga rada po cijelome svijetu. Po želji Sv. Oca Pape Pija XI. provedena je organizacija Društva za širenje vjere među svim katoličkim narodima, pa da tako svi katolici imadu prigode učiniti ma i najmanje djelo za širenje svete vjere. U tu svrhu već mnogo čini onaj, tko se učlani u Društvo za širenje vjere te plaća najmanje 6 dinara članarine na cijelu godinu. To je zaista malenkost, koju svaki svijesni katolik može da učini. Kao član Društva za širenje vjere uživa i neke posebne oproste. Svaki se može učlaniti kod svoga župnika. Glavni ured Društva za širenje vjere je Misijska centrala u Zagrebu, Palmotićeva ulica 31. II.

Misijska postaja sto dana u mraku nalazi se u kraju Baffin (Kanada). To je daleko na sjeveru, gdje po nekoliko mjeseci sunce ne izlazi. U kućama kroz više od tri mjeseca gori svijetlo. Najgori mrak je svršetkom prosinca te je ondje potrebno i usred dana svijetlo, da se može slobodno hodati. Tek u veljači baci sunce slabe i blijede zrake, a to je pravi događaj za taj sjeverni kraj. Žrtve su tu katoličkih misionara silno teške. Želja za spasavanjem duša dovela ih je tamo i oni neumorno i na tome mjestu rade. Misija je povjerena redovnicima Oblatima Neoskvrnjene Djevice.

Junački kineski svećenik mučenik. Misijski Vikarijat u Ichangu (Kina) nazivlju „krvavim Vikarijatom". I s pravom, jer je u tri godine u tom Vikarijatu palo šest kršćanskih žrtava, a šesta je svećenik otac Pavao Ly, Kinez. Taj mučenik je neustrašivo radio na svom apostolskom polju. Željan, da ohrabri kršćane u Tchang-kia-houi, koji su radi komunističkog nasilja bili lišeni svećenika i sakramenata, otiđe k njima. Dne 15. studenoga, dok je još od rana jutra ispovijedao, dođoše četiri konjanika i navališe među kršćane, otrgnuše na silu oca Ly od ispovijedaonice te ga okrutno odvedoše u Shih-houi-kiao, gdje ga zajedno s jednim kršćaninom ubiše. Otac Ly je bio star 66 godina. Još kao seminarac uspio je g. 1891. da oslobodi od poganskih ruku sveto posuđe iz hrama, a za progona g. 1898. i 1899. bio je pravi anđeo kršćana odbjeglih u gore. Trideset godina je s najvećim marom radio na najtežim mjestima za proširenje kraljevstva Božjeg, pa zbilja nije mogao primiti bolje nagrade do mučeničke krune.

Spašeni misionari avijatičari. Dva misionara isusovca o. Juraj Feltes i Marcial Lapeyse bili su prisiljeni radi snježne mećave da se aeroplanom, na kojem su letjeli, spuste u brdinama na Aljaški, te bi bili u snijegu sigurno zaglavili, da nijesu pronađeni i preveženi u Takotnu na saonicama, koje su vukli psi. Letjeli su za svojim misijskim radom. Spasio ih je aeroplan, koji je bio poslan u potragu za njima, baš, kad im je već bilo nestalo svake hrane.

Franjevačke Marijine misionarke jesu mlad red, koji je osnovan g. 1877., ali ima sada već 170 samostana u misijskim krajevima, i to 91 u Engleskoj, 46 u Africi, 29 u Americi i 9 na otocima Tihog Oceana. Izdržavaju 117 škola i 191 sirotište, u kojima odgajaju i odhranjuju 166.000 djece. Osim toga imadu 125 radionica za djevojke, 58 bolnica, 8 domova za gubavce, 9 sanatorija za sušičave i 123 ambulatorija za prvu pomoć, te u svim tim bolnicama njeguju 83.000 bolesnika.

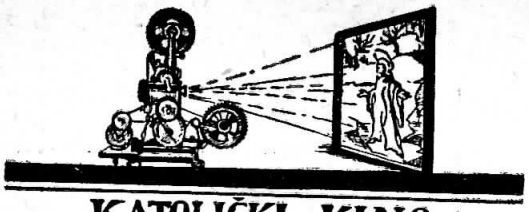

KATOLIČKI KINO

PRVI SASTANAK ZA KATOLIČKU KINEMATOGRAFIJU, bit će održan u Zagrebu 25. veljače u 9 sati prije podne u prostorijama Društva sv. Jeronima. Na tom sastanku povest će se dogovori o tom, što i kako treba da se i kod nas provede organizacija katoličkoga prosvjetnoga rada na kinematografskom polju. Sastanak saziva jeronimsko kino-odjeljenje, koje je dosad u dvije godine provelo već dosta veliku propagandu, da se raširi pravo shvaćanje o važnosti kina i filma. Hoćemo, da i u tome radu mi Hrvati katolici držimo korak s drugim katoličkim narodima, koliko to naše prilike dopuštaju. Danas ima već dvadesetak župa svoj mali župski kino, a i druge razne katoličke ustanove goje pomalo već kinematografiju. Osim toga ima još i mnogo takvih, koji bi i na tom polju htjeli nešto da učine, a ne znaju, kako da počnu. Radi toga treba da se jedamput nađemo na okupu i stvorimo neke zajedničke glavne smjernice toga rada. Kuća Dobre Štampe u Parizu drži svake godine svoj kino-kongres, pa je njezin kongres prošle jeseni bio posebno namijenjen maloj kinematografiji (za aparate Pathe Baby), koju i mi kod nas širimo. Tako će i ovaj naš prvi kinematografski sastanak biti namijenjen u prvom redu maloj kinematografiji, koja je i za naše prilike najpraktičnija. Ali bit će uz to govora i o općoj kinematografiji. Zato se nadamo, da će se na ovom sastanku naći na okupu svi prijatelji katoličke kinematografske uopće, da tako položimo temelj katoličkom radu i u tome smjeru.

Novi aparati za mali kino. Dosada smo za mali kino, koji mi preporučamo, upotrebljavali aparat Pathe Baby za filmove 9½ milimetara širine. Sad je za istu širinu filma načinjen i drugi, savršeniji aparat Pathe Lux, koji ima tu prednost, da mu je mnogo jače svijetlo i da može projicirati dvostruko veće slike. Ali aparat Pathe Lux udešen je samo za mjesta, gdje ima elektrike. Ne može se dakle upotrebljavati s ručnim dinamom kao Pathe Baby. Možda će i u tome biti s vremenom učinjen napredak. S aparatom Pathe Lux može se sada mala kinematografija lijepo raširiti i po gradovima, te ga preporučamo svim katoličkim društvima, samostanima, konviktima i drugim katoličkim zavodima. Sve upute o tom daje kino-odjeljenje Društva sv. Jeronima.

POPIS JERONIMSKIH FILMOVA ZA MALI KINO
(9½ *mlm*)

VLASTITA PRODUKCIJA:

1. Hrvatski Grob, hrvatsko selo u Slovačkoj, 30 m
2. Trnava, slovački Rim, 100 m
   Oba filma na jednom kolutu.
3. U Kristovoj domovini, hrvatsko hodočašće u Sv. Zemlju, 100 m (zasad bez teksta).
4. Hrvatski pohod u Oberammergau, 100 m (priređuje se tekst)
5. S puta po Dalmaciji, 100 m (bez teksta).

FILMOVI KUĆE DOBRE ŠTAMPE IZ PARIZA.
(Francuski tekstovi.)

1. Kako sam ubila svoje dijete, filmska drama prema romanu Pierre l' Ermite-a, 200 m.
2. Lurdska ukazanja, 100 m
2. Hodočašće u Lurd, 100 m
4. Euharistijski kongres u Lurdu, 80 m
5. Sveta Cecilija, 80 m
6. Sveti Tarzicije, 80 m
7. Sveta Elizabeta, 40 m
8. Đerdan Majke Božje, 40 m
9. Božić slijepe djevojčice, 40 m
10. Božić maloga dječaka, 20 m
11. Legenda o sv. Nikoli, 20 m
12. Milosrdni Samaritanac, 40 m
13. Isus i Samaritanka, 40 m
14. Učenici Isusovi idu u Emaus, 40 m
15. Abrahamova žrtva, 40 m
16. Grad male sv. Terezije, 20 m
17. Pustinjak i đavo (šaljivo), 20 m
18. Bakine očale (dječji film), 40 m

DRUGI RELIGIOZNI FILMOVI:

1. Isus Krist, s novim hrvatskim tekstom od jeronimskog kino-odjeljenja, 200 m
2. Lurd, 10 m

DJEČJI FILMOVI:

1. Tumbeliza, prema Andersenovoj priči, 40 m
2. Prevejani majmun (šaljivo), 40 m
3. Mačak s čudotvornom lampom (šaljivo), 20 m.

Svi se ti filmovi posuđuju uz odštetu kod Društva sv. Jeronima (kino-odjeljenje), koje će ovu zbirku katoličkih filmova pomalo povećavati novima i sve zanimljivijima.

DOBRA KNJIGA

„**Branku**", roman o mladoj učiteljici, koja bježi iz grada u selo, k širokim slojevima svoga naroda, da živi s njim i radi za njegov boljitak, za njegovu bolju budućnost, izdala je Knjižnica Dobrih Romana. Taj prekrasni roman napisao je najbolji hrvatski romanopisac August Šenoa, koji je umro u Zagrebu pred 50 godina. Na uspomenu njegove smrti izdat će Knjižnica Dobrih Romana Šenoina izabrana djela, pa je evo „Branka" prvi od njih, koji je ugledao svijetlo. „Branku" čitaju rado i mladi i stari, građani i seljaci, jer u njoj nalaze onu vječitu borbu dobra i zla, koja se napokon završava pobjedom dobra. Učiteljica Branka, koja unosi luč svijetla i istine u zapušteno selo Jalševo, nailazi na mnoge borbe i poteškoće, ali njezina neslomiva volja i ljubav prema svom siromašnom narodu znade prebroditi sve neprilike. Njezinim blagotvornim utjecajem i grof Belizar, koji se bio otuđio svom rodnom kraju, vraća se u dom svoj i svojski radi na narodnoj njivi, združen sa odvažnom i plemenitom Brankom u sretnu obiteljsku zajednicu. — Svak treba da u svom domu ima po koju uspomenu na najvećeg hrvatskog romanopisca Augusta Šenoe, pa se svakome evo pruža lijepa prigoda, da dobavi ovo njegovo toliko obljubljeno i toliko čitano djelo. Za Knjižnicu Dobrih Romana izradio je ukusne umjetničke slike Vl. Kirin, koje su štampane na posebnom luksusnom papiru. I ovo je čitavo izdanje štampano na boljem papiru, pa pojedina knjiga stoji u knjižarskoj cijeni 30 dinara, a u pretplati 20 dinara. Naručuje se kod Knjižnice Dobrih Romana, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

POHOD U RIM U VELIKOM TJEDNU

Rim je središte kršćanstva. Vatikanski grad je sjedište Namjesnika Kristova. Zato svi katolički narodi hodočaste onamo. I iz naših su krajeva pohodila već mnoga hodočašća ovaj sveti grad, u kojem stoluje glava kršćanstva. Tako ćemo i ovoga proljeća poći onamo, i to tako, da će oni, koji se pridruže ovom pohodu, provesti Veliki tjedan u Rimu te proslaviti ondje blagdan uskrsnuća Spasiteljeva.

PROGRAM OVOGA POHODA JE OVAJ:

Nedjelja 20. III. 1932. odlazak iz Zagreba u 16.35;

Ponedjeljak 21. III.: dolazak u Trst, u 4.00, kava;

ponedjeljak 21.3 dolazak iz Trsta u 5.30, objed u Bologni, večera u Firenzi;

ponedjeljak 21.3 dolazak u Rim u 22.35, ukonačenje u hotelima;

22, 23, 24, 25, 26, 27. boravak u Rimu, razgledavanje rimskih znamenitosti;

28. III. odlazak iz Rima u 0.10, kava u Firenzi;

28. III. dolazak u Bolognu u 9.18, razgledavanje katedrale itd., objed, odlazak;

28. III. dolazak u Veneciju u 14.50, ukonačenje, razgledavanje Venecije;

29. III. kava i odlazak iz Venecije u 11.25;

29. III. dolazak u Zagreb u 22.50.

Prehrana počima u ponedjeljak 21. III. sa kavom u Trstu, a svršava 29. III. sa kavom u Veneciji.

CIJENA DINARA 2.250.—.

U ovoj je svoti uključeno: stanovanje, hrana, kako je gori navedeno, prenos prtljage, razgledavanje znamenitosti u Rimu i Veneciji, sve napojnice, i t. d.

Svaki učesnik, koji se prijavi, mora poslati kaparu od 500 dinara, a ostatak do 1. ožujka 1932., do kojeg roka se najkasnije primaju i prijave. Putnicu mora sebi svaki učesnik sam pribaviti.

Prijave prima Jeronimski putnički odbor, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

HAJDMO U IRSKU!

Najveći ovogodišnji svjetski katolički događaj jest veliki svjetski euharistijski kongres, koji će biti u lipnju u gradu Dublinu, glavnom gradu Irske. Milijun katolika s cijeloga svijeta pohrlit će u tu davnu katoličku zemlju, da ondje proslave Spasitelja u Presvetoj Euharistiji. Nikad i nigdje nije euharistijski Spasitelj još tako veličanstveno proslavljen, kao što će biti u Irskoj. I mi Hrvati katolici treba da budemo na tom velikom svjetskom katoličkom slavlju zastupani. Pod pokroviteljstvom glavnog odbora za euharistijske kongrese u našoj državi polazi pohod na svjetski euharistijski kongres u Irsku, a vodi ga Jeronimski putnički odbor, koji vodi stalna hodočašća u Svetu Zemlju i pohode u razne krajeve svijeta. Raspored pohoda u Irsku je ovaj:

Ponedjeljak 13. lipnja 1932. odlazak iz Zagreba u 16.35;

utorak 14. lipnja: Dolazak u Milano u 13.15;

srijeda 15. lipnja: odlazak iz Milana u 7.05;

srijeda 15. lipnja: dolazak u Pariz, u 22.28;

16., 17., 18. lipnja: boravak u Parizu;

18. subota: odlazak iz Pariza u 20.50;

19. nedjelja: dolazak u London u 6.05;

19., 20., 21. lipnja: boravak u Londonu;

22. lipnja, četvrtak: odlazak iz Londona u 8.09;

22. lipnja: dolazak u Dublin u 18.00;

22. lipnja u 20 sati veliko zajedničko zborovanje.

23. lipnja: u 7., 8., 9. i 10. sati pontifikalne sv. mise u svim dublinskim crkvama, a u 11 sati u katedrali. U 13.30 sati skupština svećenika. — U 15.30 sati zajedničko zborovanje i sastanci sekcija pojedinih naroda. — U 20 sati glavno zborovanje muževa u parku Phoenix. Pontifikalni blagoslov kardinala legata (zastupnika Sv. Oca Pape).

24. lipnja: Prije podne pontifikalne službe Božje u svim crkvama. — U 13.30 sati sastanak svećenika. — U 14.30 zajedničko zborovanje i sastanci narodnih sekcija. — U 20 sati glavno zborovanje žena.

25. lipnja: Pontifikalna služba Božja u parku Phoenix i zajednička sv. pričest djece. Inače slobodno razgledavanje grada i okolice.

26. lipnja: svečana pontifikalna sv. misa, koju služi kardinal-legat u parku Phoenix, a iza toga svečana euharistijska procesija.

26. lipnja: poslije podne odlazak iz Dublina.

27. lipnja: odlazak iz Londona u 9.00 sati.

27. lipnja ponedjeljak: dolazak u Calais u 12.15.

27. lipnja u ponedjeljak: odlazak iz Calaisa u 15.06 (preko Strasburga).

28. lipnja utorak: dolazak u Zürich u 7.26.

29. lipnja: odlazak iz Züricha u 7.43 (preko Innsbrucka).

30. lipnja četvrtak: dolazak u Zagreb u 12.30.

Cijena za putovanje, stan, hranu i prijenos prtljage 7000 *Din.* Putuje se u 3 razredu brzoga vlaka.

Stalne prijave treba poslati do 1. travnja 1932. S tom stalnom prijavom treba poslati i 2000 dinara kapare. Ostatak svote treba uplatiti do 1. svibnja.

Prijave prima:

JERONIMSKI PUTNIČKI ODBOR, ZAGREB
Trg Kralja Tomislava 21.

ZA NJEGU TIJELA

za jačanje udova i zaštitu protiv oboljenja već je preko 35 godina općenito obljubljen kao prokušano kućno sredstvo i kozmetikum Fellerov Elsafluid. Pokusna boca 6 Din, dvostruka boca 9 Din posvuda. Poštom 9 pokusnih ili 6 dvostrukih ili 2 velike specijalne boce bez daljnjih troškova 62 Din kod ljekarnika Eugen V. Feller, Stubica Donja, Centrala 196. Savska Banovina.

DAROVI ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU

Evo počinje korizma, ono doba godine, koje nas duhom vodi u Jerusalim, gdje je Isus, Spasitelj naš, podnio muku i smrt za grijehe naše. A u tom najsvetijem gradu svijeta podići ćemo mi Hrvati katolici na mjestu, gdje je preminula Majka Božja, oltar u čast Kraljice Hrvata. To će biti najveličanstveniji hrvatski spomenik u onome mjestu zemlje, u koje upiru oči svi kršćani cijeloga svijeta. Iako se tek nekoliko mjeseci sabiru prinosi za to veliko hrvatsko katoličko djelo, nad kojim su preuzeli pokroviteljstvo preuzvišeni gospodin hrvatski metropolita nadbiskup dr Antun Bauer i preuzvišeni gospodin nadbiskup Rafael Rodić, s veseljem ističemo, da je dosad već preko 600 Hrvata katolika poslalo svoje darove za tu svetu stvar. Neki su već poslali i po drugi put svoj dar. Korizma treba da još više potakne sve i svakoga, da ne izostanu svojim prinosom, pa da se jerusalimski oltar u čast Kraljice Hrvata doista što prije ostvari. Svaki darovatelj, koji daruje bar 10 Din, dobiva na dar sličicu sa cvijetom iz Svete Zemlje blagoslovljenu na grobu Isusovu, pa je već to samo po sebi sveti amanet za svakoga katolika. Osim dosada već objavljenih darovali su još ovi: Po 1000 Din: *Matija i Marija Malnar* iz P. — Po 800 Din: *Filip Grubišić* iz Sarajeva. — Po 500 Din: *N. N. iz Zagreba* (ovo je već drugi prinos od ovog darovatelja) i *Šekimić T.* iz K. — Po 200 Din: *Franciška Gebacz* iz S. i *Petar Fröhlich st. iz Z.* — Po 130 Din: *Kućan* iz *H.* — Po 125 Din: *Galović M.* iz B. Po 100 Din: *T. Horvat* iz B., *J. Zebec* iz Zagreba, *J. Zdelar* iz Č., *J. Turina* iz K., *Dr F. Binički* iz O., *Pliverić D.* i *Majtanić Ž.* iz Zagreba. — Po 80 Din: Š. Mikšić iz Kr. B. — Po 65 Din: J. Valenta iz Z. — Po 55 Din: Bara Tomecalj, Kansas City. — Po 50 Din: M. i K. Krizmanić iz V., D. Galović iz Zagreba, Trećoredska Zadruga u Š. P., Tomljenović M. iz P., Pintar J. iz N. G., Svetić Kl. iz V., Lovinac i Stojanović iz B., Mašić N. iz G. i Šipek J. iz D. i Jahodka J. iz B. — Po 48 Din: Oreški F. iz Zagreba. — Po 40 Din: Buček A. iz S., Peškar A. iz L., Kvenić M. iz B., Walter M. iz V., Samostan sv. Mihovila u Z. i Švob J. iz F. — Po 35 Din: Lokaj A. iz V. — Po 32 Din: Ciganović M. iz A. — Po 30 Din: Brkić S. iz P., Bižaca S. iz P., Dolinar M. iz K., Obitelj Mandić iz B. i Krpan M. iz G. — Po 28 Din: N. N. iz R. — Po 25 Din: Kolarić S. iz O., Pintar B. iz N. G. — Po 22 Din: Buljanović A. iz Differdange i Štimac S. iz Zagreba. — Po 21 Din: Hauman L. iz Sarajeva. — Po 20 Din: Bešlić N. i A. iz B., Bregović iz D., Šarić A. iz D., Krasović T. iz Zagreba, Štolnik K. iz V., Bestić N. iz P., Francetić M. iz D., Milanković K. iz Subotice, Bukovac J. iz N., Obitelj Modrić, Gjut A. i M. S. iz Zagreba, Franjo Forko iz G., Turčić A. iz P. S., Baumholz J. iz Sl. P., Jerković M. iz S. M., Hero M. iz B., Mirković K. iz K., Dudić M. iz L., Haramija K. iz C., Jadronja J. iz Š., Schmid B. iz S., P. i A. Kuprin iz J., Kadić A. iz G., Bedeković Đ. iz B., Končurat A. iz Z., Jakić K. iz B., Vitezić L. iz V., Dabranić Lj. iz O., Rac S. iz J., Budrel M., Heršak M. i Juran P. iz B., Kiseli K. i Župan M. iz V. i Zrnčić I. i S. iz D. — Po 16 Din: Mixich I. iz Checie. — Po 15 Din: Skala R. iz Zagreba, Cvetić Kremenić A. iz M., Miklaužić K. iz N., Hojinka M. iz B. i Posavec B. iz H. — Po 13 Din: V. Takšić iz V. i Klobuchar K. iz Benvita. — Po 12.50 Din: Zajec M. i Zajec B. iz B. — Po 12 Din: Čukljek I. iz M. — N. N. iz R. — Po 10 Din: Parašilovac M. iz G., V. B. iz B., Herjavec E. iz C., Somborac Ž. iz S., Katana S. iz K., Urban J. iz P., Herceg M. iz Zagreba, Filipović M. iz V., Madjerić R. iz S., Matacin A. iz P., Barbarić I., Šturlić I., Čafuta H., Kos M., Špoljar R., Lukačić iz D., Rozika N., Sliž S., Ferčić M. i Galović I. iz Zagreba, Zdelar B. iz J., Zdelar D. iz J., Šantić K. iz P., Petrušić A. i Magdić V. iz O., M. Bezuk iz V., D. Buljan i A. Zuanić iz S., F. Kuzmić iz B., F. Plahtarić iz J., J. Kratofil iz D., M. Parmać iz D., S. Mahovec iz V., J. Štefanac i A. Stanec iz Zagreba, J. Matievć iz B. K., T. Stipinac iz S., A. Štingl iz P., L. Gurdulić iz N. M., M. Magjer iz Sl. B., A. Ringel iz B., Lj. Talan Cesar iz Č., Mile, Mande i Marica Radotić i R. Perković iz B., M. Pavečak, I. Hrastovčak i S. Hrvoj iz M., J. i K. Stanković iz Zagreba, M. Kristović iz V., M. Kadić iz B., Gj. Požgaj iz Č., F. Nemet iz B., I. Kodrić iz M., F. Mamula i M. Rakoci iz D., M. Balić iz S., A. Valjo, B. Markovčić i M. Tomičić iz K., M. Markulin, Matilda i Marija Stanke iz B., M. Jančeković iz H., A. Tajzl, F. Bulić, J. Maglaić, J. Groff, I. Kelčec, H. Ključec, M. Horvat, J. Čurin, A. Šolc, S. Zadrović, A. Bjelanski, A. Vincetić i M. Điketa iz V., J. Pavlović iz P., M. Ferenčić iz K., J. Perković iz Ž., J. Gregorović iz B., Obitelj Pajnić iz F., M. Crnjaković iz F., V. Vestek iz M., M. iz L., Grgurić Š. Miškić iz Ž., S. Žuković iz N. P., M. Blažev, M. Radičev, O. Grošić, M. Stipanov i O. Čižmić iz H., R. Daučević iz J., E. Machiedo iz H., J. Videk iz B., T. Progli iz P. M., A. Kovačić iz P., M. Peštaj iz D., R. Stojanović i A. Babić iz B., A. Brkić i S. Pasariček iz S. B., K. Grandić iz G., A. Perušić iz Ž., R. Marinčić iz Splita, Ivan, Roza i Tereza Milanković i M. Čakić iz Subotice, P. Pavlić iz R., A. Andrić iz G. V., K. Vrbanac iz H-š., J. Kostelac iz V., M. Hajsok iz G., J. Vidović iz B., A. Horvat, J. Sigetić, M. Kurak, M. Heron, M. Horvat, I. Kurak iz G., M. Šiler iz U., Š. Miškić iz Š., A. Karlović, K. Šopčić I. Boneta, N. N., T. Renk, T. Rožić, Đ. Boršić, M. Štefanić i N. N. iz R. — Po 8 Din: D. Eterović iz Splita. — Po 5 Din: L. Posavec iz H., K. Valentić i J. Žebe iz V., N. Gabrić i B. Stantić iz Ž., M. Santoš iz N., M. Petrović iz B. i N. N. iz R. — Po 2 Din: N. N. iz V. i A. Crvarić iz V. R. (Daljnji iskaz darovatelja slijedi.)

Svima neka nebeska Gospa, Kraljica Hrvata, stostruko naplati njihovu plemenitu darežljivost! Ne zaostanimo za njima!

DAROVI I ZAHVALE

Rukavina Katica, Petrinja, za primljenu milost Din 15.—; Pavlović Jela, p. Severin, dar Din 5.—; Blažek Marica i Ignac, uz molitve za zdravlje Din 10.—; Kovačić Nikola, Đurđevac, dar za uslišanu molitvu Din 50.—; N. B. Bajmok, dar za sretnu operaciju oca Din 10.—; Pošle Ankica, Jastrebarsko Din 10.—; Zrnčić Ivo, Dubrovnik, za fond N. G. L. Din 5.—; Krstulović Marija ud. Mate, Supetar: Pred godinu dana teško je bolovala moja unuka Zagorka od infekcije u ustima. Utekoh se Lurdskoj Djevici, obećah zahvalu u Glasniku i dar od Din 20.—. Mala je ozdravila. Sad vršim svoje obećanje. Hvala Lurdskoj Gospi!" — Vilma Vlaović, Batrina: „Već je tome druga zima, da je moje dijete bilo teško bolesno. Bila sam zdvojna i u velikom strahu. Pred blagdan naše Gospe izmolih devetnicu Njoj u čast, i Ona mi je pomogla. Od srca Joj se zahvaljujem i ubuduće preporučam Njezinoj zaštiti svoju djecu i svoju obitelj. (Prilažem darak za raširenje Njezina časopisa)."

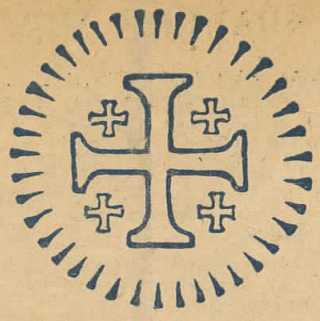

OVO JE ZNAK SVETE ZE[illegible]

One zemlje, u kojoj je Isus Krist donio spasenje svijetu. Onoga kraja, koji je Sin Božji odabrao za svoju zemaljsku domovinu. U taj znak upiru oči svi katolici svijeta gojeći u dnu pobožne duše svoje žarku želju, da im dobri Bog udijeli sreću, te uzmognu jedamput vidjeti Spasiteljevu domovinu i proći sva ona sveta mjesta, gdje je Spasitelj živio, naučavao i umro na križu. Ta želja biva osobito snažna u dane korizme, kada se živo sjećamo muke i smrti Spasiteljeve. U te dane se duhom prenosimo u Jerusalim, taj najsvetiji grad svijeta, uzlazimo u duhu na jerusalimski brežuljak Golgotu, na kojem razapeše Isusa, i spuštamo se u duhu u grob Spasiteljev podno tog brežuljka, gdje je Isus, Gospodin naš, bio pokopan i treći dan slavno uskrsnuo. Golgota i grob Isusov jesu danas pod istim krovom velike bazilike Božjega groba, koja je kršćansko središte Svete Zemlje. Tu na grobu Isusovu pokleknuti, pomoliti se i spustiti pobožan cjelov na kamen, na kojem je počivalo tijelo Spasiteljevo, znači najveću sreću za svako kršćansko srce na ovome svijetu. Zato ne propustite prilike i vi, kojima god je to iole moguće, te se pridružite onima, koji polaze ove godine na

DRUGO HRVATSKO HODOČAŠĆE NA GROB ISUSOV

To hodočašće kreće iz Zagreba 26. travnja i zadržaje se na putu 21 dan te se vraća u Zagreb 16. svibnja. U Svetoj Zemlji zadržat će se punih 10 dana, od toga 7 dana u Jerusalimu, a pohodit će i Betlehem, rodno mjesto sv. Ivana Krstitelja sv. Ivan na Brijegu, Emaus, Arimateju, Jafu, Abu-Goš, Betaniju, Jeriho, rijeku Jordan, Mrtvo More, Maslinsku goru, Jakobov zdenac, brdo preobraženja Isusova Tabor, Kanu Galilejsku, Tiberiju, Magdalu, Kafarnaum, Genezaretsko jezero, Nazaret, Gospino brdo Karmel i Haifu. Na svim mjestima, koja čuvaju koji spomen iz života Isusova i Marijina, moći će hodočasnici obaviti svoju hodočasničku pobožnost. Posebne će pobožnosti biti na grobu Isusovu, na mjestima križnoga puta, te na brdu Sionu u veličanstvenoj crkvi Smrti Majke Božje, u Betlehemu u špilji rođenja Isusova, u Nazaretu u crkvi Navještenja Marijina i u crkvi sv. Josipa.

CIJENA ZA TREĆI RAZRED 7.700 DIN, ZA DRUGI RAZRED 12.500 DIN.

U toj su cijeni sadržani putni troškovi na željeznici i parobrodu od Zagreba i natrag do Zagreba, vožnje na automobilima po Palestini, stanovanje, hrana i prenos prtljage. Putnice mora sebi svaki hodočasnik sam pribaviti, a moraju glasiti na Italiju i Palestinu.

Prijaviti se treba najkasnije do 1. ožujka i poslati 2000 Din kapare, a ostatak do 15. ožujka.

Prijave prima i sve potrebne upute daje

ODBOR ZA HODOČAŠĆA U SVETU ZEMLJU
(DRUŠTVO SV. JERONIMA), ZAGREB, TRG KRALJA TOMISLAVA BROJ 21